

MIRIAM DUBINI

Küçük Cadı
Leila Blue

KLOROFİL BÜYÜSÜ

Küçük Cadı Leila Blue

KLOROFİL Büyüsü

Kabul töreninin ardından eğitimini tamamlayan Lella, ilk görevi için hazır! Bir gece büyükanne ve arkadaşlarıyla sıcak çayını yudumlarken, telepatik bir mesaj alıyor. Zor durumdaki bir cadı, kendisini kurtarmasını istiyor. Fakat bu gizemli çağrı, Lella'nın baş düşmanı tarafından gönderiliyor!

En yakın arkadaşı Florian ile Norveç'e doğru büyüleri bir yolculuğa çıkan Lella, yardım etme konusunda kararsız. Konuşan kurtlar, sihirli arplar ve kocaman ayaklı bir devle karşılaşan küçük cadı, affetmeyi başarıp görevini tamamlayabilecek mi?

9+

₺14.50

de.com.tr

ISBN 978-605-09-1192-3

0 786050 911923

Doğan Egmort

Erkek kardeşime

Küçük Cadı Leila Blue - Klorofil Büyüsü
Özgün adı: *Leila Blue - Il Sortilegio Clorofilla*
Yazan: Miriam Dubini

Çizimler: Alessandra Sorrentino

© 2011 Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

İlk defa Arnoldo Mondadori Editore S.p.A. tarafından yayınlanmıştır.

Bu kitapta yer alan tüm karakterler ve ilgili kavramlar, Atlantycia Dreamfarm s.r.l.'ye aittir ve Atlantycia S.P.A.'nın yayımlandığı ilk kitapla lisanslanmıştır. Çeviri ve uyarlamalar Atlantycia S.P.A.'ya aittir. Tüm hakları saklıdır.

Türkiye yayın hakları © 2013 Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Adres: 19 Mayıs Mah. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 77

İstanbul, 2013

www.de.cora.tr

Çeviri: İrem Önderol

Yayına hazırlayan: Sinem Çelebioğlu

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayı Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Korış Cad Basın Sanayi Sic. No:13-14 Yenibosna - İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

ISBN: 978-605-09-1192-3

Sertifika No: 11940

Miriam Dubini

KLOROFİL BÜYÜSÜ

Çizimler: Alessandra Sorrentino

Doğan Egmont

Okunak gelecektir.

www.de.com.tr

KIŞILER

ԵՎԿԱԿԱՆԷ ԵՐՄԻՆԻԱ

LEILA

ELENA

FLORIAN

FRENKY TEYZE

MİSTİK
MAJESTELERİ İVÜ

ASTRA

MERLİN

KARBEYAZ

JOYCE a

*Karbeyaz'ın
Kutsal Büyü Kitabı
Codex Magicorum'dan*

KARANLIĞIN ZAFERİ

*Gökyüzünde ışık yoğunluğunu kaybedsin,
gölgeler uzasın ve yolu kemirsin.
Kötülükler hükümdarlığı kraliçesinin
vahşi adımlarıyla gece gelsin.*

*Efendimizin kalbinde buz var,
nefret ve kini her şeyi parçalar.
Düşünceleri sırf kötülükle dolsun,
ve hepsi dünden de kötü olsun.*

*Şunu öğretsin bu taç:
Hep daha kötü olmaktır amaç.*

*Zafer, onur ve karanlık!
Yaşasın Mistik Majesteleri!*

*Zafer, onur ve kötülük!
Yaşasın Mistik Majesteleri!*

*Zafer, onur ve zulüm!
Yaşasın Mistik Majesteleri!*

Karbeyaz büyüü söylemeyi bitirdiğinde, Ivy Bullitpot'un başına konmuş olan Karanlık Tacın siyah taşları, kapkara ve dipsiz bir kuyunun derinliğindeki yıldızlar gibi parladı. Bu koyu renkli ışıltı, onun zaferinin simgesiydi.

"Teşekkür ederim Buzların Işıltılı Efendisi. Bu tacı, en kötü eylemler ve en aşağılık düşüncelerle şereflendireceğime söz veriyorum," dedi Ivy ve kristal küresinde parlayan Karbeyaz'ın görüntüsünün önünde eğildi.

"Sözlerini bu geceki toplantıya sakla," diye buz

gibi sesiyle yanıtladı kraliçe ve hemen ardından da küre görüşmesini sonlandırdı.

Ivy birkaç saniye küredeki yansımasına baktı.

Kötülük, zorbalık ve bencillikle geçen onca seneden sonra nihayet kariyerinin doruğuna ulaşmış ve Mistik Majesteleri, yani bütün dünyadaki cadıların kraliçesi olmuştu. Donmuş yüreğinin derinliklerinde, Karanlık Tacın er ya da geç kendisinin olacağını hep bilmişti. Ayrıca onu ahlaksız bir yalan sayesinde elde etmiş olmak, daha da büyük bir mutluluktu: Küçük Kıymıksız'ın, Joyce Q'yu öldürdüğünü gördüğünü anlatarak herkesi, hatta Karbeyaz'ı bile kandırmıştı. Oysa gücün simgesi olan tacını çalmak için onu bir bitkiye çevirerek boş bir hayata mahkum eden kendisiydi.

Joyce, çok kötü kalpli bir cadılar kraliçesiydi ama Ivy, her şeyi daha da kötüleştirebileceğine emindi ve buna

başlamak için sabırsızlanıyordu. Karbeyaz'a asi cadıların adlarını ve genel merkezleri olan Londra'daki Primrose Güzellik Salonu'nun yerini söylemişti. Ayrıca ona en önemli şeyi, dünyadaki bütün cadıları kötü kalpli yapan kıymığı yüreğinde barındırmadan doğan tek cadının adını da açıklamıştı. Karbeyaz doğduğu andan itibaren onun peşine düşmüştü ama Kıymıksız, diğer asi cadıların koruması sayesinde, her seferinde kaçmayı başarmıştı. Birkaç saat sonra gece yarısında Kristal Küreler Konferansı ile bütün cadılar onun adını öğrenecek ve Leila Blue için kaçış yolu kalmayacaktı!

Ivy o kadar mutluydu ki, coşkulu ve alaylı bir kahkaha patlattı: "Puahaha!" Gece yarısına kadar bu şekilde gülmeye devam edebilirdi ama yapması gereken çok önemli bir işi olduğunu anımsadı. Bu, tüm yaşamı boyunca hayal ettiği bir şeydi.

Parmaklarını şaklatarak kristal küreyi söndürdü, uçan süpürgesini sakladığı sandık odasının kapısını açtı, Joyce'un altın arpını güç bela kenara

itti ve koni biçimli kutuya ulaşabilmek için parmak uçlarında yükseldi. Kutunun yuvarlak altını saran uzun fermuarı açtı ve yeşil siyah kareli cadı şapkasını çıkardı. Kararlı bir hareketle fırlattığı şimşek, zavallı şapkayı bir kül yığınınına çevirdi: “Bu geceden itibaren başımda yalnızca cadılar kraliçesinin tacı için yer olacak. Sen zamanını doldurdun şapkacık!”

Dünyanın diğer ucunda, Laponya'nın buzları arasındaki bir başka sihirli yaratık ise bir değil, üç şapkayı küle çevirmek istiyordu. Ancak epey dik kafalı bir kuğuyla hesaplaşması gerekiyordu: Öğrenci Brosius.

“Çek şu şeyi tependen, derhal!” diye emretti Madam Prin, sınıf birincilerine özgü ses tonuyla.

“Asla!” diye yanıtladı Brosius, kalpağı tüylü başına bastırarak. Son görevleri için onları birer Büyüsüz'e çeviren Karbeyaz, eski görüntülerini geri vermişti. Ancak Brosius, o macera dolu unutulmaz günler boyunca taktığı kalpağından kesin-

likle ayrılmak istemiyordu.

“Prrr!” diye homurdandı Madam Prin, her canı sıkıldığında yaptığı gibi. “Giysilerin nesini güzel bulduğunu hiç anlamıyorum; gayet rahatsızlar. Bizim tüylerimiz onlardan çok daha şık.”

“Madam haklı,” diye onayladı Bay Flannaghan ama Brosius, başındaki kalpağı inatla daha da bastırdı.

“Miyavvv!” diye bir ses duyuldu kalpağın içinden.

“Miyav mı?!” diye tekrarladı Madam, emin olamayarak. “Kim miyav dedi?”

Brosius, maskesi düşen birinin suçlu havasıyla hemen perdeli ayaklarının ucuna baktı.

“Herhalde gelirken şu rezil kediyi de getirmedin?!” diye sordu Madam Prin öfkeyle.

“Elbette getirmemiştir. Öğrenci, Hava Akademisi’ne izinsiz hayvan sokmanın kesinlikle yasak olduğunu gayet iyi bilir! Öyle değil mi?” diye araya girdi Komutan.

“Ama Merlin benim arkadaşım ve arkadaşlar

asla terk edilmez!” diye karşılık verdi Brosius. O sırada kara kedi Merlin, Brosius’un başından çıkardığı kalpaktan burnu uzattı.

“Merhaba!” diye miyavladı kedi keyifli bir gülümsemeye. “Birileri beni güzelce kaşımak ister mi acaba?”

Madam Prin allak bullak olmuştu. “Karbeyaz bunu öğrenecek olursa seni kuğu şiş yapar!”

“Kimse ona söylemezse, o da öğrenmez.”

“Benden yüce Kraliçemize yalan söylememi mi istiyorsun?”

“Senden bir kez olsun, gaganı kapalı tutmanı istiyorum!”

“Sana, sihirler krallığının en yalancı yarattığı olan cadının kedisinden bahsettiğimizi hatırlatırım. Başımıza yalnızca bela açacaktır,” diye bildirdi Madam Prin, Komutan’ın da kendisine hak vereceğinden emin olarak.

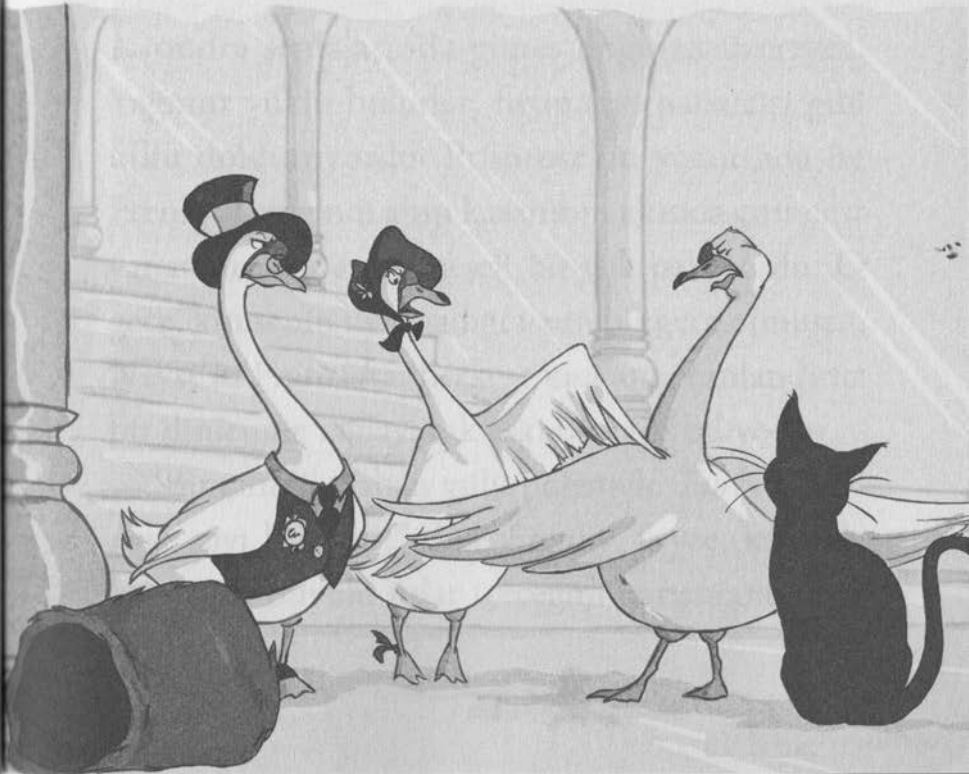
Ancak Bay Flannaghan’ın yanıtı farklı oldu: “Disiplin! İşte bu şımarık kedi için gereken şey bu! Akademi de bunu öğreneceği en iyi yer.” Son-

ŞİVRİ ŞAPKA İLE KALPAK

ra ışı l ışı l bakarak kediye döndü. “Evlad, önünde daha iyi bir kedi olma fırsatın var. Parlak Hava Taburu’nun düzen ve disiplinine, dişini tırnağına takarak saygı göstereceğine söz verir misin?”

‘Tırnak’ sözcüğünü duyar duymaz sahibesi Joyce Q’nun kaşımalarını anımsayan Merlin, söylenenlerin gerisini dinlemedi. Ve duygular karmaşası içinde coşkuyla yanıt verdi: “Evet, yemin ederim!!!”

“Artık kediyi tutabilir miyim?” diye sordu Brosius.

“Tutabilirsin ama bu yeni hayata alışabilmesi için ona yardım etmelisin.”

“Baş üstüne efendim!” diye yanıtladı Brosius, büyük bir savaşa hazırlananların kararlılığıyla... Ve o kediyle hayat, gerçekten de bir savaş olacaktı.

Londra semalarında güneş doğmak üzereydi. Yağmur yüklü bulutlar, fırtınanın habercisi gibi ufku dolduruyordu. Primrose'un yeraltında ise Frenky Teyze'nin altın kazanının altında çıtır çıtır yanan ateşten gelen neşeli bir ışık parlıyordu. O gece, kimsenin uyumadığı uzun bir gece olmuştu. Neyse ki Franziska, herkese kısa ama canlandırıcı bir dinlenme sağlayacak eski bir tarif biliyordu.

"Bir çimdik yaban gülü poleniyle *Turbo Şekerleme* çayı hazırdır," dedi Frenky Teyze, kazanda kaynayan büyümlü otlar içeceğini karıştırarak. Kız

Kardeşler ile Florian, fincanlarını uzattılar; Leila ise gözlerini kaygıyla diktiği görünmez bir şeye bakıyor, hiç kıpırdamıyordu.

“Bu müzik de ne?” diye sordu aniden.

Düzen Bozan Salonu’ndaki kutlamalar sona ermişti. Florian ile Leila, Mucize ve Kız Kardeşlerle bitkin düşene kadar dans etmişlerdi ve şimdi de Franziska’nın efsanevi kazanında hazırladığı iyi geceler çayını yudumluyorlardı.

“Hangi müzik?” diye sordu Florian.

“Duyumuyor musunuz?” diye üsteledi Leila, büyükannesiyile arkadaşlarına dönerek.

“Evet, duyuyorum...” diye fısıldadı Erminia. “Sanki...”

“Bir arp,” diye tahminde bulundu Elena.

“Ama başka bir şey daha var, başka bir ses...” diye ekledi Franziska.

Florian iyice kulak kabartsa da, ne arpı ne de

başka bir sesi duyuyordu. Bu melodide yalnızca cadıların duyabileceği doğaüstü bir şey olmalıydı.

“Biri şarkı söylüyor,” diye doğruladı Leila. “Hayır, durun!” diye düzeltti, daha dikkatli dinleyerek. “Şarkı söylemiyor... ağlıyor.”

Kız Kardeşler aralarında anlaşan bir bakışla birbirlerine baktılar. “Bu telepatik bir mesaj. Cadılar bu büyüyü ancak ölüm tehlikesi olduğunda kullanırlar,” diye açıkladı Erminia. “İyi dinle Leila. Mesajın ne dediğini anlayabiliyor musun?”

Leila yoğunlaştı. Daha iyi dinleyebilmek için gözlerini kapadı ve bir arpın kendi kendine titreşen tellerini gördü. Çevresinde son derece güçlü bir rüzgar esiyor ve telleri büyük bir gürültüyle çalıyordu. Bunlar rahatsız edici notalardı ama Leila pes etmedi ve gözlerini açmadan dinlemeye devam etti.

Aniden patlayan gök gürlemesinin gelişini haber verdiği sağanak, Primrose’u öfkeli bir uğursuzlukla vurdu. Leila yağmuru duymamaya çalıştı ve telepatik mesaja yoğunlaştı. Fırtınanın gürül-

tüsünde bunu yapmak kolay değildi ama karmaşık sesler arasından yavaş yavaş ağlamaklı bir sözcük belirdi...

“Yardım et,” diye yavaşça tekrarladı Leila, gözlerini açarak.

Büyükanne gururla gülümsedi. “Sanırım ilk çağrını aldın, karman çorman saçlım!”

“Ne demek bu?”

“Kabul töreninden sonra eğitim, eğitimden sonra çağrı,” diye saydı Elena, dersini ezbere tekrarlayan bir öğrencinin havasıyla.

“Yani?”

“Cadılıkla ilgili işler kızım!” diye açıkladı Frenky Teyze. “On bir yaşını tamamlayan genç bir cadı önce cadılığa kabul edilir; ondan sonra yapması gereken şey, büyülerini kullanmayı öğrenmek ve içindeki sihri eğiterek kendi doğal yeteneğini keşfetmektir. Büyü yeterince güçlendiğinde ilk görevi için bir çağrı alır.”

“Yani benim ilk cadılık görevime başlamak üzere olduğumu mu söylüyorsunuz?”

“Ama bu şahane bir şey!” diyerek ellerini çırttı Florian. Can dostu adına o kadar sevinmişti ki, yarım bardak kaynar çayı Frenky Teyze'nin başından aşağı döktü.

“Özür dilerim Franziska... Çok heyecanlandım,” diye mırıldandı, yüzü kızararak. Bir yandan da tişörtünün kenarıyla kadıncağızın saçlarını kurulamaya çalışıyordu.

“Bu kadar sevimli olmasaydın, seni bir sümük-lüböceğe çevirmiştım sarışın!” dedi cadı gülerek.

“Gördüğün gibi, heyecana kapılmaya izin vermek son derece tehlikeli olabiliyor Leila,” diye araya girdi Erminia. “El ele tutuşmak çok daha iyidir...”

Kız Kardeşler başlarını sallayarak onayladılar ve güçlerini sihirli bir zincirle birleştirmeye hazırlandılar. Büyükanne kocaman ellerinden birini Elena'nın narin eline doğru uzattı, onun yumuşacık avuç içi ise Franziska'nın kırışik eline uzandı. Franziska, Florian'ın küçük elini tuttu, Florian da parmaklarını Leila'nın güçlü ve hızlı parmakları-

na kenetledi. Küçük cadı diğer eliyle Erminia'nın elini sıkarak sihirli çemberi kapadı.

“Derin nefes al, sonra da gözlerini kapa Leila. Bir yolculuğa başlamak üzeresin. Korkma, Kız Kardeşlerin seninle. Bizim sihrimiz seni görevine doğru götürecektir ama sana asıl yolu müzik gösterecek. Seni nereye götürürse götürsün, onu izle.”

Erminia, Elena ve Franziska, aynı anda ve aynı ritimle nefes alıp vermeye başladılar. Leila da onları taklit etti ve o arada ellerinde ılık ve tatlı bir karıncalanmanın başladığını hissetti. Sonra Kız Kardeşlerin gözleri, bir gösterinin sonundaki perdeler gibi, aynı anda kapandı. Leila, hüznü melodiye ve ağlamaktan çatlamış sese yoğunlaşarak yardım isteğinin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Kız Kardeşlerinin sihirlerinin kollarından ve sırtından geçtiğini hissediyordu. Sonunda perdeler, yavaş yavaş yeni bir sahne dekoruna açıldı.

Leila artık Düzen Bozan Salonu'nda değil, yağmur yüklü şiddetli bir rüzgarla dağılan çimenlerin

ortasındaydı. Geceydi. Su damlalarının, kollarıyla bacaklarına buzdan toplu iğneler gibi battığını hissediyordu. Üzerinde zayıf bir ışıldı vardı: Dolunay, beyaz ve kusursuz bir küre gibi kapkara bulutların arasından çıkıyordu. Yansıması, yağmur-la birlikte çayıra vuruyor ve çimenlerin üstünde, çalılıklardaki ateşböcekleri gibi ışıldıyordu.

Aniden çakan bir şimşek, karanlığı aydınlattı ve bu korkunç anda Kız Kardeşlerin gözlerinde beliren görüntüdeki bitkinin eğri büğrü dalları, kasvetli kafesinde tutsak olan vahşi bir hayvanın uzun tırnakları gibi karanlığı tırmaladı.

Perde, beklenmedik bir şekilde ve sertçe yeniden inerek herkesi karanlıkta bıraktı. Biri zinciri koparttığından görüntü kaybolmuştu.

“Florian!” diye haykırdı Leila endişeyle. Arkadaşı, gözleri kapalı yerde yatıyordu.

“Bayıldı,” dedi Frenky Teyze, çocuğa dokunarak. “Hey, çocuk! Uyan!”

Florian, o pençeli yaratığı yeniden karşısında bulacağını düşünerek gözlerini açtı ve bağırdı:

“Çek tırnaklarını üstümden pis canavar!”

“Bak sen şu çilliye!” diye karşılık veren Frenky Teyze ve çocuğu uyandırmak için çilli yanaklarını çimdikledi. İki birbirlerine bakarak kahkahalarla gülmeye başladılar. Leila derin bir oh çekti ve sihirli çemberi yeniden oluşturmaya hazırlandı. Ancak büyükanne Erminia onu anında durdurdu: “Hayır!” dedi torununa. “Şu anda çemberi yeniden etkinleştirmek çok tehlikeli. Hepimiz zayıf düştük ve bu çağrı, tahmin edebileceğimizden daha tehlikeli olabilir. O bahçede korkunç bir şey var ve ona meydan okuyabilmek için güçlerimizin tamamına sahip olmalıyız. Şimdi dinlenecek, yarın akşam da burada yeniden toplanarak telepatik mesajı çözmeye çalışacağız.”

Leila başıyla onayladı; gördüğü şey onu biraz korkutmuştu ama büyükannesi orada, yanındaydı ve görünüşe bakılırsa durum kesinlikle kontrol altındaydı. Çayından bir yudum içerek canlandırıcı turbo uykuya hazırlandı.

Nicholas Blue asma-kitaplık katındaki koltukta, ağzında yeni bir çürük tadıyla uyandı. Dişlerini fırçalamaya gitti ve ancak Ivy'nin dondurmasının sihir etkisi ağzından tamamen çıktığında, iki gündür uyumakta olduğunu fark etti.

“Ya Leila?”

Nicholas hemen kızının odasına koştu ve onu, yüzünde mutlu bir ifadeyle uyurken buldu. Bunun üzerine ona prenseslere layık bir kahvaltı hazırlamak için mutfığa gitti. Güzel bir tepsiye bahçeden toplanmış bir buket çiçek, bir fincan sütlü

çay, yeni kızartılmış ve üstüne çilekli marmelat sürülmüş bir dilim ekmek ve dilimlenmiş güneşi andıran sarı bir şeftali yerleştirdi.

“Günaydın ufaklık!” dedi çiçekli tepsiyle kızının odasına girerken.

Leila gözlerini açtı ve menekşelerin arasından babasının gülümsemesini gördü. “Günaydın baba!”

Nicholas tepsiyi yanına koyarken, Leila komodinün üstündeki saate baktı. Frenky Teyze onu daha dört saat önce eve getirmişti, yani çok az uyumuştur ama gece boyunca uyumuş gibi dinlenmiş hissediyordu... *Turbo Şekerleme* çayı gerçek bir mucizeydi!

“Arkadaşının seçmeleri nasıl gitti?”

Leila bir an için paniğe kapıldı, babasına cadılık yaşamını anlatamazdı. Bu, Düzen Bozan Kız Kardeşlerin sırrıydı. O yüzden yalnızca resmi olayları anlattı.

“Doğrusunu istersen, Joyce Q beni seçmişti ama seçmelerden hemen sonra ortadan kayboldu. Kimse onun nereye gittiğini bilmiyor.”

“Yani?”

“Yani asla ünlü bir arpçı olamayacağım,” diye sözlerini bitirdi Leila, dudaklarında bir gülümsemeyle. Çünkü ilk görevine hazırlanan asi bir cadı olmak, zaten onun arzu edebileceği en güzel ve en macera dolu şeydi.

“Ya Astra? Kendini kötü hissetmiş olmalı...”

“Çok. O kadar kötü oldu ki artık beni görmek istemiyor.”

“Nasıl? Ama siz arkadaş değil miydiniz?”

“Hayır, o yalnızca seçmeleri kazanmak istiyordu... Bu konuyu daha fazla konuşmayalım. Sırf düşüncesi bile beni sinirlendiriyor. Ya sen nasılsın baba?” diye sordu Leila. Ne de olsa babasını, şu yalancı Astra'nın getirdiği dondurmadan zehirlenmiş halde bırakmıştı.

“Birkaç saate kadar havalimanına gitmek zorundayım. Fas'a, Kazablanka'ya uçacağım, oradan da Afrika'ya geçeceğim. Bir hafta sonra dönerim,” diye yanıtladı kaptan Nicholas Blue, kızı hâlâ sıcak olan ekmeğini çiğneyerek onu dinler-

ken. “Sen beni büyükannende bekleyebilirsin... Bugün ne yapacaksın?”

Leila, ‘gerçekçi hikayelerinden’ birini uydurmak için zaman kazanmaya çalışırken yutkundu. Tabii ki ona şöyle diyemezdi: “Uçan süpürgeyle bir tur atacağım, konuşan bir bitkiyle gevezelik ettikten sonra da eve döneceğim baba!” O yüzden şöyle dedi: “Bugün öğleden sonra Bayan Purret’e gideceğim, arp dersim var. Yeni bir parça çalışmamız gerekiyor. Umarım çok zor değildir...”

Yalan sayılmazdı, en azından kısmen. O gün Leila’nın yeni bir şey yapacağı doğrudu; bunun zor bir şey olacağı ve çok zor olmamasını umduğu da doğrudu... Her ne kadar konu bir müzik parçası değil, ilk cadılık görevi olsa da.

“Endişelenme Leila,” dedi babası. “Parça zorsa, onu öğrenmek için biraz daha fazla uğraşacaksın demektir. Ama sonunda daha büyük bir mutluluk hissedeceksin çünkü olanaksız olduğunu düşündüğün bir şeyi yapmış olacaksın.”

Leila gülümsedi. Babası, daha yürekli olması

için farkında olmadan ona bir neden göstermişti. Ona bir şekilde teşekkür etmek istedi. “O halde döndüğünde sana yeni bir şarkı çalacağım!”

“Elbette! Ama eğer bir haftaya kadar onu daha öğrenememiş olursan sakın üzülme çünkü...”

Babasının sözcükleri aniden birbirine karışarak uzaklaştı. Leila onun dudaklarının kıpırdadığını görüyordu ama duyduğu tek şey, o geceki müzikti.

Sihirli çayın etkisi geçmiş, bitki yeniden inlemeye başlamıştı. Bu kez daha yüksek ve çaresiz bir sesle yardım istiyordu. Bu şarkı, tıpkı sessizlik denizindeki sağır edici bir denizkızı gibi, Leila’yı ısrarla ve karşı konulmaz bir şekilde çağırıyordu.

“Şimdi gitmem gerekiyor, yoksa geç kalacağım,” diye kısa kesti Leila. “Büyükanne gidiyorum, hemen dönerim.”

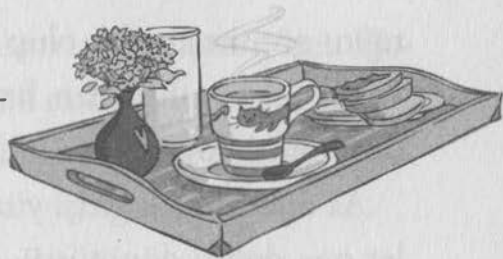
Kot pantolonunu, kırmızı ayakkabılarını, puanlı tuniğini ve hiç ayrılmadığı pembe pançosunu giyerek ok gibi dışarı fırladı.

Nicholas, kahvaltı artıklarıyla baş başa kaldı. Omuzlarını silkti, iç çekerek hafifçe gülümsedi.

“Uç bakalım ufaklık!”

Tabii Leila'nın yapacağı şeyin tam da bu olduğundan haberi yoktu.

“Bu tam düğünüm için hayal ettiğim saç modeliydi! İyi ama bunu nasıl bildiniz? Bayan Erminia? Beni duyuyor musunuz?” diye üçüncü kez sordu Juliette Mangrovia ama büyükannenin kulaklarındaki tek ses, bir gece önce duymuş olduğu aynı hüznü müzikti. Müşterisinin aynada yansıyan soluğu kesilmiş görüntüsüne baktı, akvaryumdaki bir balığı seyreder gibiydi.

Aynı şey Elena ile Franziska'ya da oluyordu.

O anda kapının zili çaldı ve Leila, uzun süredir koştuğundan nefes nefese bir halde Primrose'a girdi.

“Büyükkanne! Seninle mutlaka konuşmam gerekiyor!” diye haykırdı küçük cadı.

Büyükannesinin şaşkın bir ifadeyle aynaya bak-

tığını görünce, neler olup bittiğini anında anladı ve en güçlü sihri olan hayal gücünü kullanarak duruma el koydu.

Az önceki hızlı girişi yüzünden bütün müşteriler ona doğru dönmüştü. Leila, Florian'ın öğrettiği kanayan yara şakasını sahnelemek için bu durumdan yararlandı. Kırmızı bir bulamaca ihtiyacı vardı. Aradığı şeyi saç ürünleri arasında buldu.

Hızlı ve fark edilmeyecek bir hareketle ravent¹ köklü şampuan şişesini kendine doğru çekip pançosunun altına sıkıştırdınca, ortaya anında yoğun ve kırmızı bir leke çıktı.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Juliette endişeyle. “Kız yaralanmış!”

Büyükanne onu duymadı ama torununun kurnaz ifadesini görmesi, durumu kavraması için yeterli oldu.

“Leila! Ne oldu?” diye haykırdı, gerçekten kaygılanmış gibi yaparak.

1 Karabuğdaygillerden, 1-2 metre yüksekliğinde, büyük yapraklı, beyaz çiçekli, çok yıllık ve otsu bir biski. (ç.n.)

Müşterilerin aniden hareketlendiğini gören Elena ile Franziska da küçük cadının yanına koştu.

“Elena, çabuk! Ambulans çağır!” dedi büyükannesi.

“Ne dedin? Türbülans mı?”

“A-M-B-U-L-A-N-S!”

“Onu odama götürelim!” diye araya girdi Franziska. Leila’yı sırtına aldı, kış bahçesine kadar küçük adımlarla hızlı hızlı yürüdü ve kapıyı kung-fu savaşçılarına yaraşır bir tekmeyle açtı.

Erminia yüksek sesle konuştu: “Hanımlar, karmaşa için özür dilerim ama bu acil bir durum. Primrose yarın sabah yeniden açılacak.”

Bütün kadınlar aynı şefkatle başlarını salladılar. Leila için çok kaygılanmışlardı, ne de olsa onu kendi torunlarıymış gibi severlerdi.

“Kızın durumundan bizi haberdar etmeyi unutmayın!” dedi Bayan Mangrovia, dışarı çıkarken.

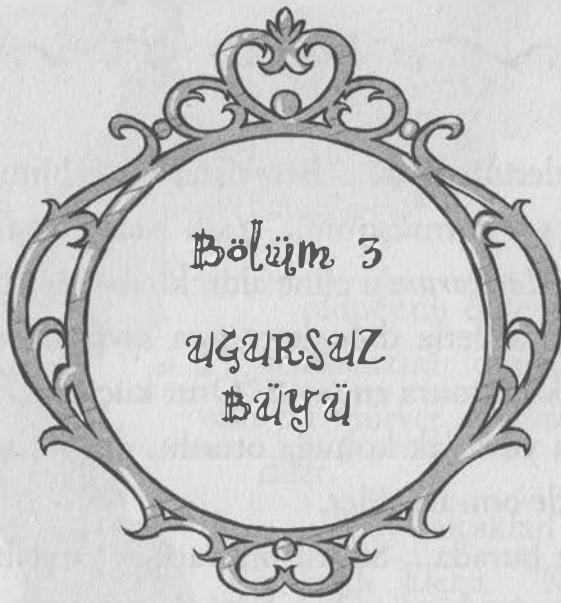
Müşteriler gittikten sonra bodruma inen Düzen Bozan Kız Kardeşler el ele tutuştular ve tek bir adım bile atmadan onlara yolculuk yaptıra-

BÖLÜM 2

bilecek olan sihirli çemberi yeniden oluşturmak için nefeslerini ayarladılar. Bir gece önce gördükleri gizemli bahçe yeniden gözlerinin önüne geldi. Üzgün bitki hâlâ oradaydı ama sahne şimdi güneş ışığıyla aydınlanmıştı. Leila, çok iyi bildiği bir çeşmeyi gördü: “Ama burası... Ivy Bullitpot’un bahçesi!” diye haykırdı korku içinde. Ve aynı anda kederli müzik de kesildi.

İkinci seans sona erdiğinde, Leila'nın gözleri korku doluydu. İlk görevine girişmek onu biraz ürkütüyordu. Kendisinin yalnızca bir kez gördüğü, oysa Ivy'nin gayet iyi tanıdığı bir savaş alanında en kötü düşmanına karşı çarpışmak zorunda olduğunu bilmek, ona göre başına gelebilecek en korkunç şeydi! Hem ayrıca... o bitkinin başına ne geldiğini ve ona nasıl yardım edebileceğini de hâlâ anlamış değildi.

Aklı karışmış halde çevresine bakındı ve Frenky Teyze'nin kırışıklıklar arasından kısılan kıpır kı-

pır gözlerini gördü. “Ben daha önce buna benzer bir şey görmüştüm...” Yaşlı kadın kararlılıkla *Codex Magicorum*’u eline aldı, kitabın büyüler ve sihirli öykülerle dolu kocaman sayfalarını hızla çevirdikten sonra emretti: “Otur küçük kız.”

Leila yuvarlak koltuğa oturdu, diğer Kız Kardeşler de onu izlediler.

“İşte burada... Sihirli bir varlığa yapılabilecek en acımasız büyü. Onu burada bulacağımı biliyordum...”

Frenky Teyze, resimli bir sayfa açtı. Birbirine girmiş eğri büğrü dalları ve gövdesinde yumruları olan tuhaf ağaçlar vardı. Tıpkı yardım isteyen insanlara benziyorlardı.

“Bu Bayan Holle,” diye gösterdi Fransızka, bir kadını andıran ağacı parmağıyla işaret ederek. “Benim arkadaşımdı. Kara Orman’da yaşayan ve çocukken birlikte oyun oynadığım bir cadıydı. Bir gün, onsuz uyuyamadığı şiltesini onaran becerikli bir Büyüsüz’e bir torba altın armağan etti. Diğer açgözlü ve kıskanç cadılar, Bayan Holle’nin zengin

olduğunu öğrendiler ve hazinelerini çalmak için onu bir mürver ağacına çevirdiler.”

“Vay alçaklar!” diye kızdı Elena. “Kendini koruyamayacak birine zarar vermek, kötü bir cadının yapabileceği

iğrenç eylemlerin en iğrencidir. Asırlar önce ailemin bir arkadaşının da başına gelmişti,” diye onayladı. Memleketi Yunanistan ile ilgili eski bir öyküyü hatırlamıştı. “Adı *Dafne* idi ve sonsuza dek bir defne ağacına çevrilmişti.”

“Klorofil büyüsü,” diye onayladı büyükanne Erminia. “Karanlık ve acımasız bir büyüdür. Bu

kötü sihrin kurbanı olan cadılar, ağaçlara dönüşürler. Bir daha ne hareket edebilir ne de konuşabilirler. Büyü yapamadıklarından kendilerini koruyamaz ve kaçamazlar. Sonsuza kadar kıpırdamadan ve tek sözcük etmeden kalırlar.”

Leila'nın tüyleri ürperdi. Bu sihirde anlaşılması güç bir eziyet vardı. “Ama neden?” diye sordu.

Belki de birileri kadın-ağacın tehlikeli bir sırrı söylemesinden korkuyordur... diye düşündü Frenky Teyze.

“Onu kurtarmalıyız!” diye karar verdi Leila, bir saniye bile düşünmeden.

Büyükanne Erminia, torununun kocaman gri gözlerinin içine baktı.

“Bunu tek başına, diğer cadıların yardımı olmadan yapmalısın çünkü çağrı sana geldi. Bu, senin görevin. Görevi kabul etme gücünü kendinde buluyor musun?”

Leila düşünceli bir ifadeyle büyükannesini inceledi. Yakalanma ve öldürülme tehlikesinin ol-

duğu Ivy'nin bahçesine geri dönmesi gerekecekti. Doğal yeteneği olan görünmezliğine güvенеbileceđini de biliyordu ama yine de çok riskliydi.

“Tam olarak ne yapmam gerekiyor?” diye sordu sonunda.

Sihirli bitkiler hakkında her şeyi bilen Frenky Teyze, “Birini klorofil büyüünden kurtarmanın tek yolu...” diye söze başladı, “Kadim Gözler Büyüsü'nü uygulamaktır. Ancak bunun etkili olabilmesi için onu söyleyen kişinin, ağaca dönüştürülmüş olan kişiyi çok seviyor olması şarttır.”

“Ama kötü bir cadıyı kim sevebilir ki? Nefretten yüreği donmuş biri nasıl sevilir?” diye sordu Leila.

Büyükannesi onun karman çorman saçlarını okşadı. Leila onun kocaman parmaklarının şakaklarına bir kutsama gibi dokunduğunu hissetti. “İşte keşfedeceğin şey bu, Leila.”

[Faint Title]

[Faint, illegible text block]

[Faint, illegible text block]

[Faint, illegible text block]

[Faint, illegible text block]

“İn, Mucize!” diye emretti Leila. Uçan süpürgesi, Ivy Bullitpot’un büyük evinin bahçesine doğru çevirdi. Gece yarısına az kalmıştı. Gökyüzü ise sabahki kötü fırtınadan sonra pırıl pırıldı. Yıldızlarla ay, birer mücevher gibi parlıyordu.

Leila gözlerini kısıtı ve doğal yeteneğini etkin hale getirmek için yoğunlaştı. Yere inmesine birkaç metre kala tamamen görünmez olmuştu.

“Fren yap, Mucize,” diye fısıldadı. Süpürge, karanlığa gömülmüş çimenlerin üstüne bir tüy gibi zarıfçe indi.

Leila onu bir çalının içine sakladı, sessiz adımlarla bahçe duvarını dolaşarak üzgün bitkiyi aradı.

Birden bir şey dikkatini çekti: Yeşil bir ışık, Bullitpot'un evinin pencerelerinden birinin kapalı duran perdelerinin arkasından bir anlığına parlayıp yok oldu ve ardından az ilerideki tuğla duvarı aydınlattı. Leila o zaman onu tanıdı: Yeşil ışık tarafından aydınlatılan üzgün bitki, görüntüdeki halinden çok daha korkunçtu. Ancak Leila o ışık sayesinde Ivy'nin evde olduğunu anladı. O kötü cadının kendisini bir yaprak yığınının çevirmesini istemiyorsa, son derece sessiz hareket etmeliydi. Çıt çıkarmadan yaklaştı. Onun kimliğini ortaya çıkaracak ya da öyküsünü tahmin etmeye yarayacak herhangi bir ipucu bulmak ve hayatında onu seven biri olup olmadığını anlayabilmek için kadın-ağacı dikkatle inceledi. Sarmaşık, dünyadaki bütün sarmaşıklar gibi sessiz ve hareketsiz bir şekilde duvara tırmanmıştı. Büyü olduğunu düşündürecek hiçbir şey yoktu. Leila cesaretini topladı ve ona dokunmak için elini uzattı.

Hiçbir şey olmadı.

Yaprakları inceledi, dalları karıştırdı ama bir şey bulamadı.

O zaman çevredeki çimenleri araştırmaya başladı. Kadın, bir bitkiye dönüştürülmeden önce bir eşyasını kaybetmiş olabilir, bu da onun kim olduğunu bulmasına yarayabilirdi.

Yok, yok, yok.

Bu bitki tamamen normal görünüyordu... Ancak perdelerin ardında olağanüstü kötü şeyler olmaktaydı.

Evin içinden gelen sesler, cadıların yeni kraliçesi olan Ivy Bullitpot'u selamlıyordu: "İyi gece yarıları Mistik Majesteleri!" diye gürlledi, Kristal Küreler Konferansı'nda birleşen dünyadaki bütün cadılar.

Yanıt, anlaşılmaz bir mırıltıydı, çünkü kapalı pencereler duyulmasına engel olmuştu. Tabii ya! Artık Joyce yok olduğuna göre, Ivy onun yerini almıştı ve kendisiyle Kız Kardeşlerini öldürmek için mutlaka bir plan yapmış olmalıydı... Ya da

bunu tam da şu anda yapmaktaydı! Bullitpot'un evinde önemli ve tehlikeli bir şeyler geliyordu ve Leila bunu kesinlikle öğrenmeliydi. Ivy'nin salonuna gizlice girmek için, kadın-ağaça ilgili araştırmalarını askıya aldı. Parmak ucunda girişe geldi ama tabii ki kapı kilitliydi. Bir giriş yolu bulmak için evin karanlık cephesine baktı. Villa devasaydı, bir kişi için gerçekten abartılı büyüklükteydi. Sağ taraftaki giriş kepenkle kapatılmıştı, yüksek bir kule ise sol tarafı koruyordu. Evin ele geçirilmesi olanaksızdı. Ancak Leila, damın üstünde koyu renkli tuğlalardan küçük bir kule gördü: bir baca! Hemen koştu, çalılığın içinde tetikte bekleyen Mucize'yi aldı ve fısıldadı: "Beni dama götür, Mucize!"

Süpürge hemen yaprakların arasından çıktı ve bir çırpıda bacanın ağzına ulaştı! Leila uzun ve karanlık kuyuya kaygıyla baktı. Yeterince genişti ama dibi görünmüyordu. Ayrıca düşerse paramparça olma tehlikesi vardı... Sonra küllere bulaşabilir ve görünmezliğe elveda demek zorunda

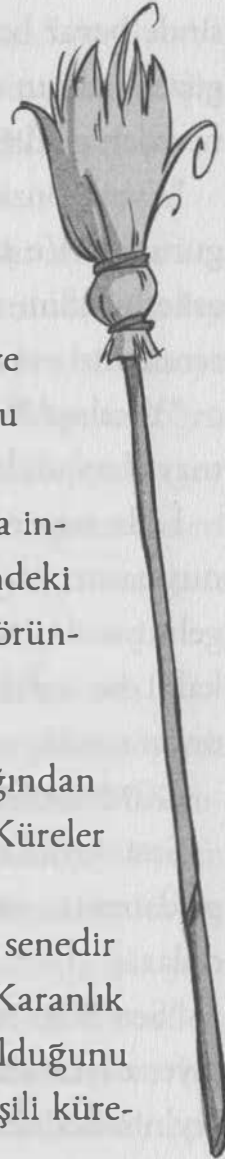
kalabilirdi. Mucize, sanki onun düşüncelerini okuyabilirmiş gibi, sahibinin yanına doğru zıpladı, sapıyla koluna girdi. Birlikte bacadan aşağı doğru yavaşça inmeye başladılar.

“Harika bir fikir, Mucize,” diye süpürgesine fısıldadı Leila ve onu minnetle okşadı.

Birlikte sessizce Ivy'nin salonuna indiler. Mucize, Leila'nın giysilerindeki külleri süpürerek onun yeniden görünmez olmasını sağladı.

Ve böylece Leila, bacanın karanlığından hayatının ilk ve ürkütücü Kristal Küreler Konferansı'na tanık oldu.

“Ivy Bullitpot, neredeyse on iki senedir beceremediğiniz şeyi başararak, Karanlık Tacı taşımayı hak eden tek cadı olduğunu gösterdi,” dedi, Ivy'nin zümrüt yeşili küre-

sinde beyaz beyaz parlayan buz gözlü son derece güzel kadının sesi. İşte pencereden görünen ışığın nereden geldiği belli olmuştu!

“Evet, Buzların Efendisi!” diye yanıtladı Ivy gururla. “Ve şimdi, sevgili kötü kız kardeşlerim, asilerin adını ve iğrenç sığınaklarının yerini öğrenmenizin zamanı geldi.”

“Yıkalım! Yakalım! Yağmalayalım!” diye bağırma-ya başladı kötü cadılar.

Leila ürperdi. Bir şeyler yapmalı, Ivy'nin konuşmasını engellemeliydi ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Korku bütün kaslarını felç etmişti; kalbi ise öylesine deli gibi çarpıyordu ki, Leila onun sesinin salonda yankılandığını sandı.

GÜM! GÜM!

Sesi duyan Ivy döndü. Leila ile Mucize, hiç kıpırdamadan ve görünmezliklerini koruyarak durdular.

“Sen bize yerlerini söyle, biz onları yakalım!” diye alaycı alaycı sırıtan Teksaslı cadı, yeniden Ivy'nin dikkatini çekti.

“Londra’da, Primrose bölgesinde...”

Leila’nın yüreği durdu. Ivy’yi susturmak için artık çok geçti. Bundan sonra yapılacak tek şey...

GÜM! GÜM! GÜM!

Leila vurma sesini yeniden duydu ama bu kez bunun kalbinden gelmediğinden emindi. Sesi Ivy de duydu. Yeniden döndü ve bu kez şömineye doğru değil, salona açılan küçük gri kapıya doğru baktı. Arkasında dışarı çıkmayı çok isteyen bir şey olmalıydı: Öyle güçlü vuruyordu ki menteşeleri yerinden oynatıyordu.

GÜM! GÜM! GÜM!

“Neler oluyor cadı?” diye sordu Karbeyaz.

“Hiçbir şey Sayın Beyazlık,” diye yalan söyledi Ivy. Kristal Küre Konuşması’nı böylesine önemli bir anda kesmeyi hiç istemiyordu, o yüzden gösterişli bir ses tonuyla cadılara dönerek devam etti: “Primrose Güzellik Salonu adında bir yer. Sahipleri Erminia, Franziska ve Elena. Bu asiler, rahmetli kraliçemiz Joyce Q’yu öldüren ve baş düşmanımız olan küçük cadıyı, Kıymıksız’ı sak-

lıyorlar. Kızın adı, Leila Blue.”

“Katil! O ölmeli! Onu öldürelim!” diye bağırdı kendinden geçen cadılar. Sonra da korkunç bir kahkaha patlattılar: “Puahahahaha!”

Tam o anda gri kapının arkasından son kararlı vuruşlar geldi ama o kaba saba patırtının içinde kimse onları duymadı.

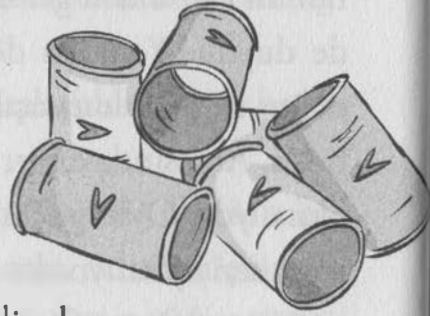
GÜM! GÜM! GÜM!

Kapı ardına kadar açıldı; küçük sandık odasından çıkan altın renkli yıldırım salona fırladı, Ivy'nin arkasından ok gibi geçti ve Leila'ya doğru füze gibi atıldı.

Küçük cadı altın renkli şeyin ne olduğunu düşünecek zamanı bile bulamadı. Mucize'ye bindi ve bacadan yukarı hızla çıktı. O şey de aynısını yaparak kızı izledi.

“Kaç, Mucize!”

Ama zavallı süpürge ne kadar uğraşırsa uğraşsın, altın renkli şeyi bir türlü üstünden atamıyordu.

“Onu atlatmamız lazım!” dedi Leila, Primrose Hill Sokağı’nda sıralanmış evlerin arasından geçerken. Terkedilmiş bir binanın cephesine doğru tehlikeli bir şekilde yaklaşırken son anda emir verdi: “Çark et, Mucize!”

Süpürge doksan derece çark etti ve duvar boyunca diklemesine uçtu. O şey de aynısını yaptı.

“Bir fikrim var: Göle pike yap, Mucize!” Süpürge, o şeyin suya düşmesini umarak Regent’s Park’taki göle doğru ok gibi pike yaptı. Ve bu kez işe yaradı. O şeye ait ışıltı, kocaman bir suya düşme sesiyle söndü.

“Yaşasın! Onu atlattık!” diye gururla bağırdı Leila. “Şimdi eve dönelim, gördüklerimizi çok geç olmadan büyükanneme anlatmalıyız.”

Böylece Primrose’a doğru uçtular. Ancak biraz ıslak ve eskisi kadar parlak olmayan altın renkli şeyin, iyi kalpli cadıların gizli merkezine kadar onları izlediğini fark etmediler...

“Peki kan yapmak için ne kullanmış?” diye sordu Florian, büyükanne Erminia’nın una bulanıp kızartılmış efsanevi kabak çiçeklerinden birini şapır şupur yerken.

“Ravent köklü şampuanı. Onu yıpranmış saçları güçlendirmek için bulmuştum. Müşterilerimizi kaçırmaya yarayabileceği aklıma bile gelmezdi!” diye yanıtladı Frenky Teyze, çiçeklerle dolu ağzıyla kıkırdarken.

“Kanlı yaralanma şakasıyla annemi bile korkutamamıştım...” diye homurdandı Florian.

Elena ona sarıldı. “Bu zekice hazırlanmış bir şaka Florian. Sen, Leila’ya bunu öğretmiş olmasaydın, asla bu işin içinden sıyrılamazdık! Teşekkür ederiz...”

Florian mutlulukla gülümsedi. O güne kadar kimse ona bir şaka için teşekkür etmemişti. Düzen Bozan Kız Kardeşler gerçekten özeldi. Florian, onların arkadaşı olduğundan beri her şeyi farklı görmeye başlamıştı. Örneğin yeryüzündeki bütün kadınlar onun bu şakasının tüyler ürper-tici, kendisinin de terbiyesiz bir çocuk olduğunu söylerdi. Oysa bu cadılar çok ilgilenmiş, üstüne üstlük onun bir dahi olduğunu bile söylemişlerdi! Florian belki de bu yüzden Primrose’da olmayı seviyordu. O gün öğle şekerlemesinden uyanır uyanmaz annesine Leila’ya gideceğini söylemiş, annesi de her zamanki gibi arpını çalarken dalgın dalgın başını sallayarak onaylamıştı. Düzen Bozan Kız Kardeşlerin güzellik salonunun üst katında bulunan dairelerinde kabak çiçeği kızartması yiyerek ve üç hanımla sanki dünyanın en eğlenceli

işiymiş gibi sohbet ederek neredeyse yedi saat geçirmişti. Hem de dünyada sebzelerden daha iğrenç bir şey olmadığını ve kadın sohbetlerinin çok sıkıcı olduğunu düşünürken. Oysa gülüp yemek yerken önce akşam, sonra gece olmuş ve Leila hâlâ geri dönmemişti.

Florian kaygılanmaya başlıyordu. Merdiven boşluğunda arkadaşının alt üst olmuş yüzünü görünce, gülme zamanının gerçekten sona erdiğini anladı.

“Büyükanne! Kaçmamız gerekiyor!” diye çınlandı Leila’nın telaşlı sesi. Aceleci adımlarının gürültüsü de ona eşlik ediyordu.

“Leila! Ne oldu?” diye sordu büyükannesi, ona doğru koşarak. Ama daha heyecan içindeki torununu kucaklayamadan, altın renkli bir girdap zorla mutfağa dalarak oradakilerin gözünü kamaştırdı.

“Yine mi sen?! Seni atlattığımı sanıyordum!” diye ofladı Leila.

Altın renkli şey, buna yanıt olarak mutfak masasının üstüne görkemli bir şekilde indi ve ışığı giderek zayıfladı. Leila o ışıltının içinden tamamen altından yapılmış bir arpın ortaya çıktığını gördü. Bu, Joyce Q'nun arpyıdı.

“Ama bu cadılar kraliçesinin arpy!” diye tanıdı onu büyükanne.

“Joyce artık cadılar kraliçesi değil büyükanne. Ivy bugün o çirkin siyah tacı taktı. Onu salondaki kristal küreler aracılığıyla diğer cadılarla konuşurken gördüm. Primrose'dan haberi vardı ve bizim adlarımızı söyledi. Kaçmamız gerekiyor!” dedi Leila bir solukta.

“Sakin ol Leila ve her şeyi anlat,” dedi büyükannesi, onu Kız Kardeşlerin yanına oturtarak.

“Ivy, Joyce Q'yu benim öldürdüğümü söyledi ama bu doğru değil! Ben onun sadece bizden çok uzağa uçmasını sağladım, sonra ne olduğunu bilmiyorum ama... ben katil değilim!”

“Tabii ki değilsin küçüğüm!” diye araya girdi Frenky Teyze. “Ama Ivy yeni kraliçe olmuşsa bu,

eskisinin öldüğü anlamına gelir.”

Gizem giderek artıyordu. Florian kendini hemen işin içinde hissetti: Detektiflik yapmak onun en sevdiği oyunlardandı ve şimdi doğru soruyu sormanın tam zamanıydı...

“Soru şu: Joyce’un ölümünden en çok kimin çıkarı olacak?”

“Ivy!” diye tahminde bulundu Leila. “O yüzden onun tacını çaldı ve suçu benim üstüme attı!”

“Ondan çaldığı tek şey taç değil...” diye gözlemde bulundu Florian, büyük altın arpa doğru göz kırparak.

“Durun, burada yerine oturmayan bir şey var,” dedi Elena. “Joyce, Ivy gibi üçüncü sınıf bir cadı tarafından öldürülemez kadar güçlüydü.”

“Evet, bu doğru,” diye onayladı büyükanne Erminia. “Ivy, Joyce’u öldürebilecek kadar güçlü değil ama ona bir büyü yapmış olabilir...”

Kız Kardeşler, aralarında anlaşan bir bakışla birbirlerine baktılar.

Sonra büyükannesi Leila’ya döndü.

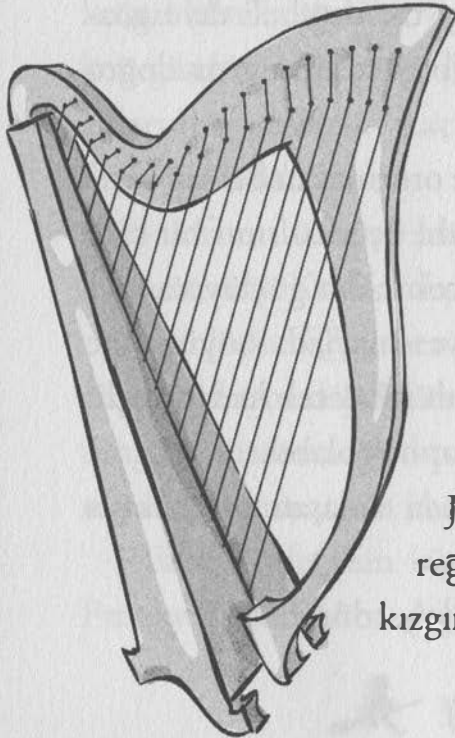

“Leila, kurtarman gereken ağaç-kadın, Joyce Q. Arpı da bu görevde yardımcı olmak için seni buraya kadar takip etti,” dedi.

Leila kalbinin göğsünde küçülerek minicik olduğunu ve önüne geçilmez bir öfkenin şakaklarını alev alev yaktığını hissetti.

“Hayır! Bunu asla yapmayacağım!” diye haykırdı, gözleri yaşlarla dolarken. “O cadı...” diye çaresizlikle hıçkırdı, “benim annemi öldürdü!”

Büyükanne Erminia kızın elini tuttu ve kocaman parmakları arasında onu tatlı tatlı salladı.

“Biliyorum bir tanem. Ne kadar zor olduğunu biliyorum ama bu senin görevin; sen onu seçemezsin, o seni seçer. Joyce’u kurtarmazsan, yüreğin sonsuza kadar kinin ve kızgınlığın tutsağı olacak, so-

nunda da kötü cadılarinki gibi buz kesecek,” diye açıklamayı denedi büyükannesi.

Ama Leila onun söylediklerini duymak istemediğinden daha yüksek sesle bağırdı: “Sen hiçbir şey bilmiyorsun! Senin bir annen oldu ama benim olmadı! Asla! Ve bunun tek suçlusu Joyce Q! Onu kurtarmak istemiyorum! Onun hayatı boyunca şapşal bir bitki olarak kalmasını istiyorum!”

Bunlar, Leila'nın söyleyebildiği son sözler oldu; sonra hıçkırıklarla sarsılarak odasına koştu. Kapıyı kilitledi, kendini yatağının üstüne atarak mor örtüye sarındı, bütün ışıkları kapadı ve gözyaşları arasında bir daha ne olursa olsun, kimseyle konuşmayacağına yemin etti!

O sırada mutfakta herkes endişe içindeydi.

“Konuşmam lazım!” diye üsteliyordu Florian.

“Şimdi seni dinlemez...” diye iç çekti büyükanne.

“Ama kaybedecek zaman yok! Kısa bir süre sonra dünyanın bütün cadıları onu öldürmek için burada olacak!”

“Florian haklı Erminia!” diye araya girdi Elena.

Sanki onların ne konuştuklarını duyabilirmiş gibi, Joyce’un arpında zayıf bir ışık ortaya çıktı ve bütün gövdeyi aydınlattı. Altın renkli yüzeyin üstünde birbiri ardına beliren elli kadar garip harf, telleri tatlı bir melodiyle titretti.

“Ne yazıyor?” diye sordu Florian, bu bilinmedik işaretleri incelemek için arpa yaklaşıırken.

“*Futhark* alfabesiyle yazılmış: runik yazı.” diye yanıtladı Erminia.

“Sihirli harfler!” diye tahminde bulundu çocuk.

“Evet, eski Kelt halkı tarafından kullanılmıştır.”

Florian, Kız Kardeşlere gururla baktı. “Hanımlar, sonunda bir ipucu bulduk! Joyce, bizimle müzik aleti aracılığıyla konuşuyor. İşte o yüzden arpa Leila’yı buraya kadar takip etti!”

“Çok uyanıksın çocuk!” diye onayladı Franziska, onun zayıf omuzlarına hafifçe vurarak.

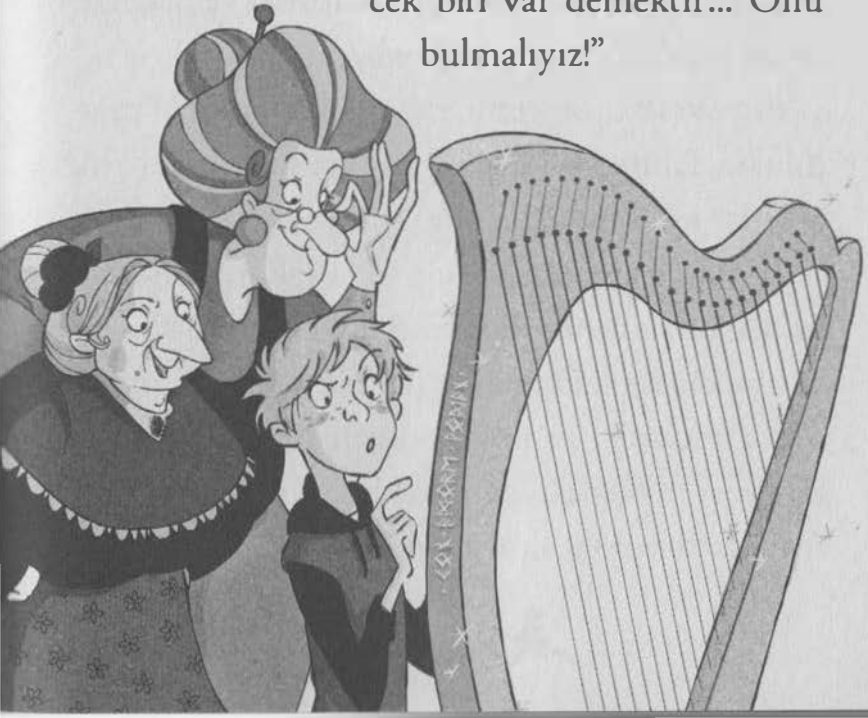
2 III-XIII. yüzyıllarda İngiliz İskandinav dillerinde kullanılan alfabenin harflerinin her biri. (ç.n.)

GİZEMLİ HEDİYE

“Büyükanne, bana burada ne yazdığını söyleyebilir misin?”

Erminia, ışıklı harfleri çözmek için kocaman burnunun üstündeki yuvarlak gözlüklerini düzeltti. “Bir ithafa benziyor: *Geiranger’in Yedi Kız Kardeşleri anısına, sevgiyle. Wodan.*”

“Sevgiyle...” diye tekrarladı Florian. “Demek ki Joyce’u seven biri varmış ve ona bu arpı hediye etmiş. Bu da onu klorofil büyüsünden kurtararak Leila’nın görevini tamamlamasına izin verebilecek biri var demektir... Onu bulmalıyız!”

“Aferin çocuk! Sen ve Leila, şu Wodan’ı aramaya gideceksiniz, o arada biz de burada kalarak Primrose’u kötü cadıların saldırısından koruyacağız,” dedi heyecanla Frenky Teyze.

“Evet. Leila’nın önümüzdeki günlerde güzellik salonundan uzak durması çok daha güvenli olacak,” diye destek verdi Elena da.

“Leila ile arıp odamda saklayabilirim, nasıl olsa annem bir şeyin farkına varmaz,” dedi Florian. “Hem sonra araştırma yaparız. Yedi Kız Kardeşlerin kim olduğunu ortaya çıkarmalı ve özellikle de şu Wodan’ı arayıp bulmalıyız.

Büyükanne, bu cesur girişimin karşısında mutlulukla gülümsedi. Leila, gerçekten de cin gibi bir arkadaşı bulmuştu!

“İyi de, araştırmalarında sana eşlik etmesi için şu dik kafalı torunumu nasıl ikna edeceksin?”

Florian bu konuyu bir dakika kadar düşündü, sonra kocaman yeşil gözleri ışıldadı. “Diyelim ki bu kez ben ona bir ‘gerçekçi hikaye’ anlatacağım. Ama yardımınıza ihtiyacım olacak...”

Codex
Magicorum

Düzen Bozan
Kız Kardeşlerin
Kutsal Büyü Kitabı

Sihirli ağaçlar

Asırlar boyunca Büyüsüzlerle cadıların hikayeleri birçok kez keşişmiştir. Bu keşişmelerin izleri de masallara ve... bazı ağaçların kabuklarına yazılmıştır.

Defne ağacına
Dönüsen Dafne
Tanrı Apollon,
Dafne'den hoşlanmış
ve onunla sohbet
etmek istemiş. Bu
teklifi kabul etmeyen
genç kız, babasından
yardım dilemiş, o da
kızını bir defne ağacına
çevirmiştir. Apollon da
onun yapraklarıyla mutlu
olmak zorunda kalmıştır.

Tek bir ağacın birleşen
Baukıs ile Filemon
Artık ömürlerinin sonuna
geldiklerini hisseden ve
birlikte ölme arzularını
bildiren bu iki yaşlı köylü
gövdelerinden birleşen
biri ıhlamur ve çınar
ağacına dönüştürülmüşler

Mürver ağacına dönüşen Bayan Holle

Bayan Holle'nin öyküsünü bugün Grimm Kardeşler sayesinde dinleyebiliyoruz. Grimm Kardeşler, her konunun uzmanlarını; aşçıları, gezginleri, tüccarları ama özellikle de bütün Almanya'daki büyükannelerle büyükbabaları dinleyerek geleneksel Alman masallarını yazmışlardır.

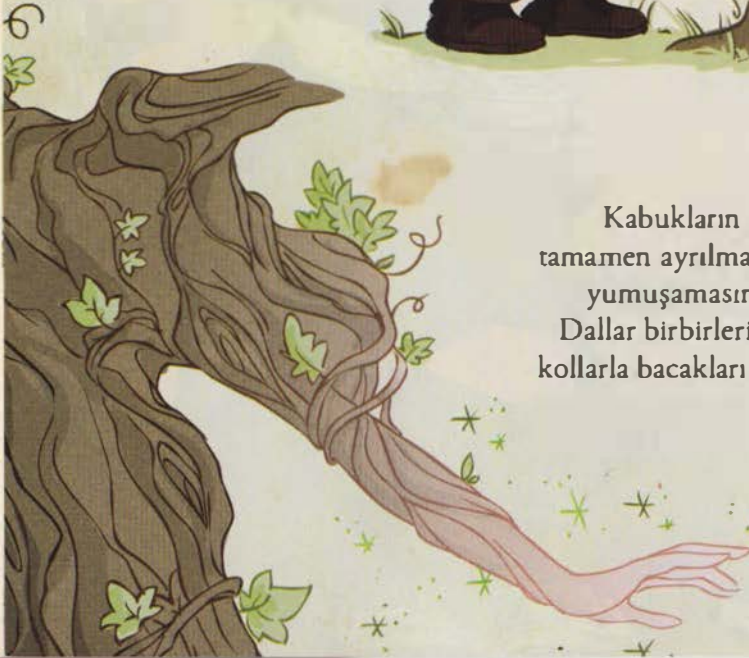
Klorofil büyüsü nasıl bozulur?

Bir kadın büyüyle ağaca dönüştürüldüğünde, onu kurtarmak için köklerini Kadim Gözler Büyüsü iksiriyle sulamak gerekir. O zaman olağanüstü ve unutulmaz bir başkalaşıma tanık olunacaktır.

Hâlâ kaynar olan iksiri,
ağacın köklerine dökün.
Kabuğundan gümüş
renkli bir buhar
yayılacaktır.

Kabukların gövdeden
tamamen ayrılmasını ve dalların
yumuşamasını bekleyin.
Dallar birbirlerine dolanarak
kollarla bacakları oluşturacaktır.

Ağaç-kadının en sevdiği şarkıyı söyleyin: Ayakları hemen köklerden kurtulacak ve dans etmeye başlayacaktır.

Dans eden kadını izlerken, başının ortaya çıkması için yapraklara doğru güçlü bir şekilde üfleyin.

Bir parmağınızla alnına dokunun: Gözleri açılacak ve klorofil büyüsü sonsuza kadar bozulmuş olacaktır!

Turbo Şekerleme çayı

Kaynatılarak elde edilen bu çaydan bir fincan içtiğinizde, iki saatlik bir şekerlemeyle öylesine dinlenirsiniz ki kalktığınızda kendinizi bütün gece uyumuş gibi hissedersiniz.

Malzemeler

330 ml
kuzu sütü

3 adet fındık
faresi esnemesi

7 adet papatya
yaprağı

❁ Papatyanın taç yapraklarını parçalara ayırarak bir kavanoza koyun, üstüne yeni sağılmış sütü ekleyin.

SIP: Sağmadan önce kuzunun çitin üzerinden atlamasını bekleyin, yoksa sinirlenir. O zaman da uykuya veda edersiniz...

❁ Kavanozun ağzını kapayın ve altın renkli bir köpüğe dönüşene kadar iyice çalkalayın.

❁ Kavanozu açın ve üzerine doğru üç kere esnemesi için fındık faresinin burnunun altına koyun.

❁ Hemen ağzını kapayın ve kullanım anına kadar örtülerin altında saklayın.

Düzen Bozuculugun Öyküsü

Kabul töreninden sonra her cadı, ilk sihirli görevini alır. İşte on iki yaşındaki Düzen Bozan Kız Kardeşlerin korkusuzluğunu kanıtlayan fotoğraflar.

Frenky

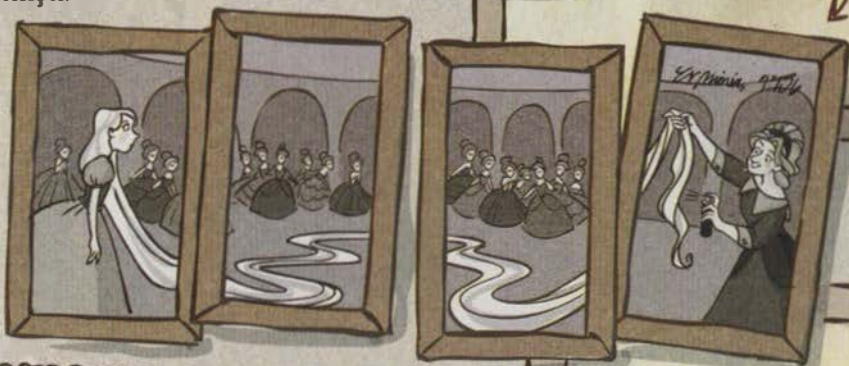
Tejze: Yalnızca sihirli kazanının yardımıyla bir ev yapmıştı. Bunu başarmak için yüzlerce kilo büyülmüş hamuru yoğurmuş ve... bademli kurabiyelerden oluşan evi inşa etmişti.

Büyükanne

Erminia:

1956'daki Beyaz Atlı Prens Balosu'na davet edilmiş olan prenseslerin saçlarını yapma için acilen çağırılmıştı. Rapunzel ile olan bölüm çok zor geçmişti...

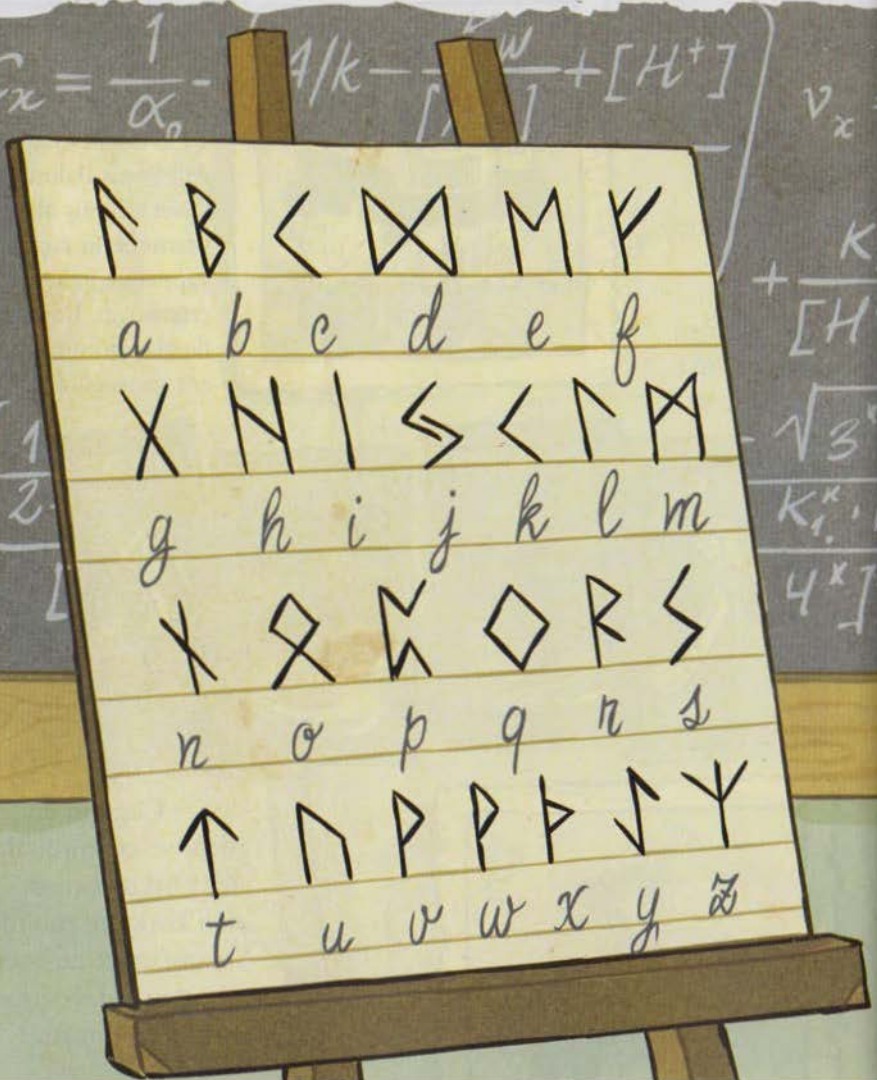

Elara: Çağının en güçlü ve en kötücül ateş püskürtücüsü olan korkunç ejderha Smaug'un etine batan tırnağını tedavi etmek zorunda kalmıştı.

Gizli Ve gizemli mektuplar

Futhark alfabesi 1800 yıl öncesine dayanır ve runik olarak adlandırılan 24 harften oluşur. *Rün*, Viking mitolojisinde sır ve gizem anlamına gelir. Runik harfler bilgelik ve güç taşıdıkları için sihirlidirler. Wodan olarak da bilinen, gök gürültüsü tanrısı Odin tarafından bulunmuşlardır.

Gizemli
mesajı çözü
Florian
tahtaya ne
yazmış?

Frenky Teyze'nin Kış Bahçesi

Maylanoz yağı
Her zaman iyi gider.

Yılan dırsöğü yağı
(çok oneler bulunur)
Canlandırıcı.

Önemli ve temel
yağlar: Karıştırılmış
karışımlar. Mucizevi
güzellik merhemleri için.

Karıştırma kabı:
Kara Orman savaşçılarının kadim
bir geleneğine göre otlar, tohumlar,
kökler, taç yapraklarla yapraklar
burada çıplak ellerle ufalanır.

Sihirli yatak:
Tahtası çam ağacı kadar dayanıklı ve
hep ılıktır. Üstüne uzanan herkese
büyümlü bir rahatlama armağan eder.

Pismemis topraklar
Vazelar: Böylece her
bitki kendi zevkine göre
saksısının iyi ya da az
pışmış olacağına karar
verebilir.

Kung-fu
Kupaları:
Frenky
Teyze'nin
uçan tekmeleri
asla affetmez!

Güçlendirici
Su esmesi:
Karışımların
etkisini
güçlendirir.

Büyülü bitkiler

Frenky Teyze, güzellik iksirlerinin birer sır olan içeriklerini, bitkilerin yıl boyunca çiçek açtığı bu olağanüstü serada saklar. Bu sihirli bitkiler, yaşlı kadının dünyanın her yerinde yaptığı ve uzun yıllar süren araştırmaları sonucunda seçilmiştir.

Alev çiçeği:

Çiçekleri ayda bir kez alevlere dönüşür. Kaynatılan yaprakları uçan süpürge romatizmasına iyi gelir.

Ajabakan:

Günebakanın Güneş'i izlemesi gibi bu çiçek de Ay'ı izler. Tohumlarının yağlı ışıltılı bir cilt armağan eder.

Aslanagzı:

Çok vahşidir. Özellikle rahatsız edici baldırlara dış geçirmekte uzmandır.

Tarlana çiçeği:

Mükemmel bir bekçidir. Davetsiz bir misafir olduğunda, anında Aslanagzına bildirir.

Kabak çiçeği:

Şeker kadar tatlı bir kabaktır. Hamura bulanan kızartılan çiçekle büyükanne Erminia'nın en özel yemeğidir.

KonuŖan Hayvanlar

Gri ile Kara, Joyce ve Wodan ile karŖılaŖmadan önce iki aman-sız dŖmandı. Çok eskilerden beri birbirleriyle savaŖan iki ayrı sürüden geliyorlardı: Koyular ile Sisliler. Joyce'un yapuğı bir büyü sayesinde konuŖmayı öğrendiler ve tüylerinin renklerine rağmen birçok ortak noktaları olduğunu keŖfettiler.

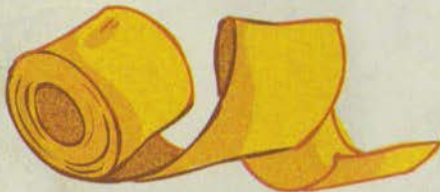
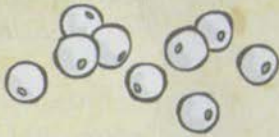

Soguk ülkelere dogru uçmak için bir araç

Bir süpürge sapında uçmaya kalkışmak için palto, şapka ama özellikle de eldiven şarttır. Bu durumda sihirli kuğu tüyleri idealdir!

Gerekli malzemeler:

- İki adet beyaz eldiven
- Turuncu, kırmızı, siyah keçe parçaları
- Beyaz boncuklar
- Sarı şerit
- Bir yastığın tüyleri

Yapılışı:

Gagayı oluşturmak için turuncu keçeye bir üçgen çiz ve kes. Bir yetişkinin yardımıyla onu eldivenin başparmağına dik.

Gaganın üstündeki rengi oluşturmak için siyah keçeye bir üçgen çizerek kes, sonra da gaganın üstüne dik.

Gözleri oluşturmak için siyah keçenin üstüne iki tane beyaz boncuk dik.

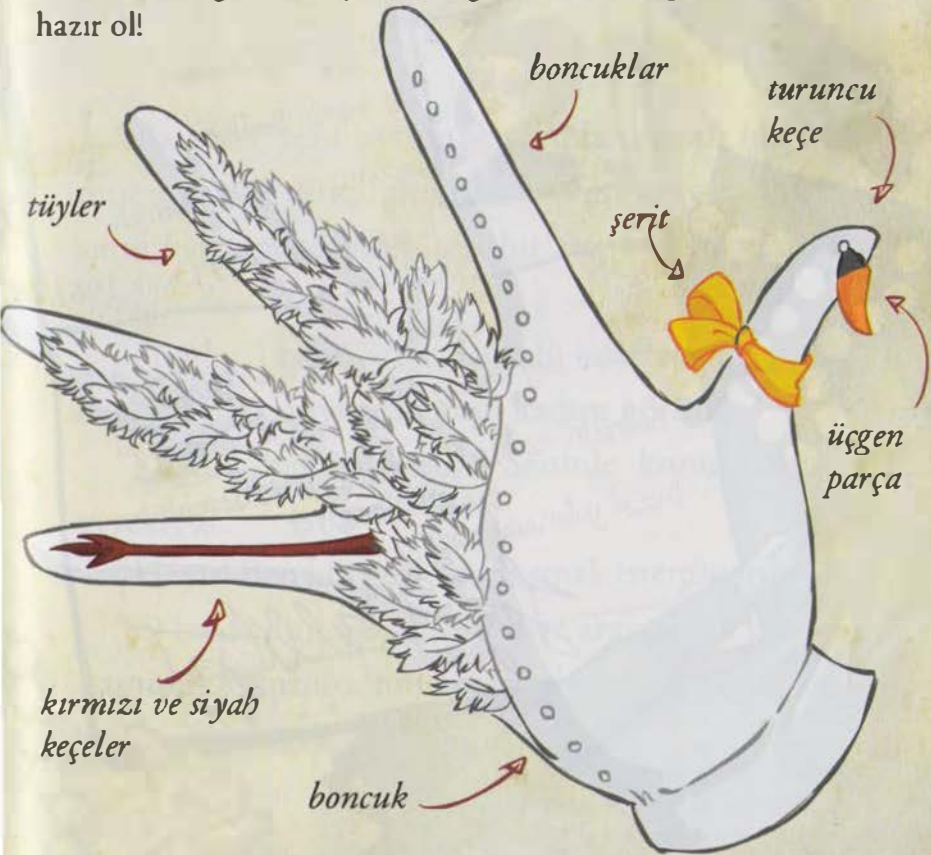
Kırmızı keçeye ayakları çizerek kes.

Serçe parmağının ön ve arka taraflarına dik.

Beyaz boncukları eldivenin üst kısmına ve işaret parmağı boyunca dik.

Tüyleri orta ve yüzük parmaklara dik.

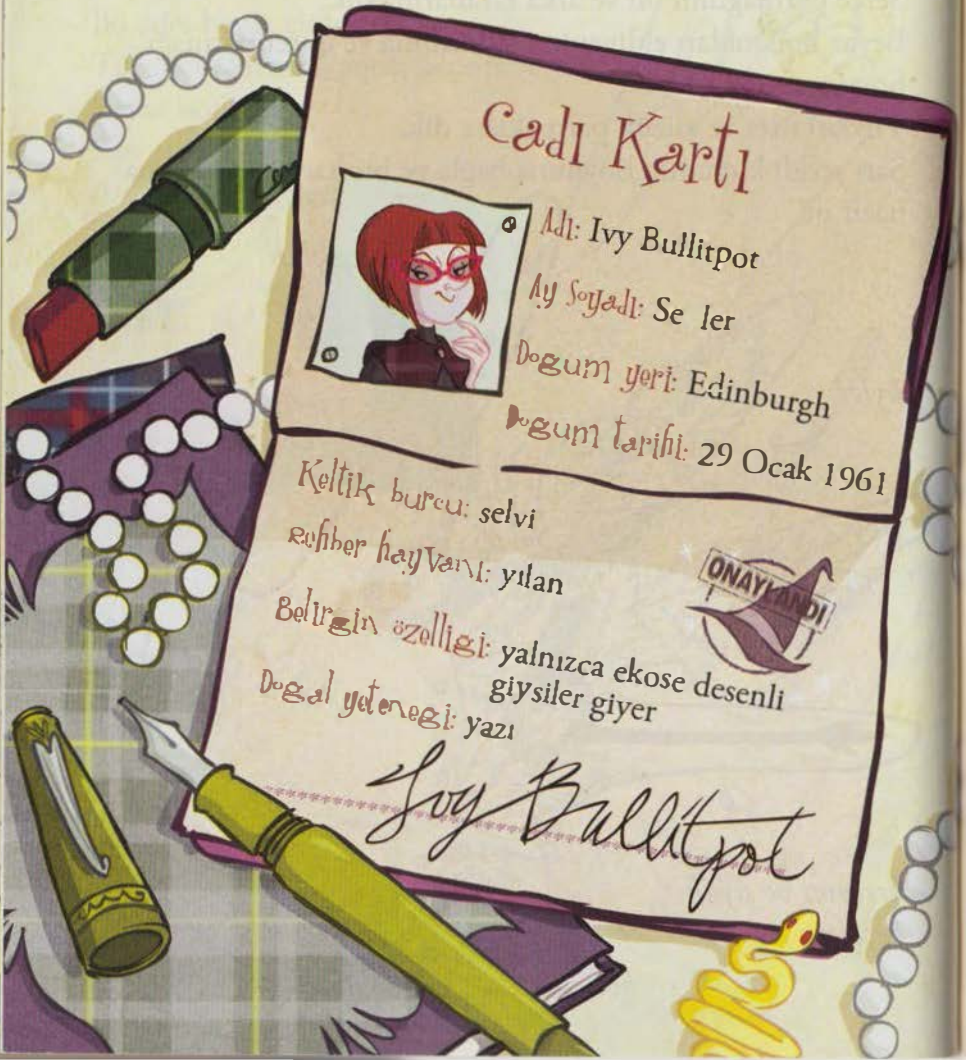
Sarı şeridi kuğunun boynuna bağla ve bir kartopu savaşına hazır ol!

Cadı Kartı

Gazetelerde okunan her şey doğru değildir. Örneğin Londra'nın en meraklı gazetecisi, birinci sınıf bir yalancıdır. Kalemini kötü amaçlı bir sihirli değnek gibi kullanarak yazacağı basit bir makaleyle, dürüst bir Düzen Bozan Kız Kardeşini suçlu birine dönüştürebilir...

Leila daha yeni uyumuştı. Ağlamaktan bitkin düşen gözleri yorgunluktan kapanmıştı ama odasının kapısından gelen sert bir ses, onu sıçratarak uyandırdı.

“Frenky Teyze!” diye bağırdı, uçan tekmelerinden biriyle kapıyı açan yaşlı kadını görünce.

“Kusura bakma kızım. Seninle konuşmamız gerekiyor.”

“Hayır! Ben kimseyle konuşmak istemiyorum.”

“O halde dinleyeceksin,” diye araya girdi büyükannesi, Franziska’nın arkasından ortaya çıkarak.

İçeri giren Kız Kardeşler ile Florian yatağın üstüne otururken, Leila da somurtarak kollarını kavuşturdu ve inatçı bir sessizliğe gömüldü.

“Uzun bir tartışmadan sonra, senin haklı olduğun sonucuna vardık Leila. Joyce senin bağışlamana hak etmiyor.”

Leila gözlerini kaldırdı, şaşkın şaşkın büyükannesine baktı. Bunu hiç mi hiç beklemiyordu.

“Aksine,” diye devam etti Erminia, “sonsuz kadar bir bitki olarak kalmayı hak ediyor.”

Sonunda büyükannesi mantıklı düşünmeye başlamıştı! Leila tüm gücüyle onayladı: “Evet, sonsuz kadar!”

“Ancak bugün, Florian’ın sayesinde, onu sevmiş olan birinin var olduğunu keşfettik. Adı Wodan ve onu klorofil büyüsünden kurtarabilir.”

“Onu durdurmalıyız!” diye haykırdı hemen Leila.

“Onu durdurmak için önce bulmalısın. Araştırmalar için Florian sana yardım edecek, biz de burada kalarak Primrose’u koruyacağız.”

Leila, tek tek Kız Kardeşlerinin yüzüne baktı, son olarak arkadaşının çilli yüzünde durdu. Florian onu uyardı: “Fazla zamanımız yok Leila.”

Leila yanıt olarak yataktan zıplayarak kalktı, elini kapıya doğru uzatarak seslendi: “Mucize!”

Uçan süpürge göz açıp kapayana kadar geldi. Leila hemen bindi, sonra Florian’a dönerek ona da binmesini işaret etti.

“Aman, dikkatli olun!” diye tembihledi büyükanne. İçinden bu senaryonun, Florian’ın dediği gibi işe yaramasını umuyordu. Nasıl sonlanacağını bilemezdi ama torununa güveniyor ve Florian’ın çok iyi bir arkadaş olduğunu biliyordu.

“Siz de Kız Kardeşlerim!” diye yanıtladı Leila kalkışa hazırlanırken.

Elena odanın penceresini açtı ve duygusal bir ses tonuyla konuşmaya başladı: “Yönetmelik, ilk görevinde cadılardan yardım talep etmemeni

ister. Ama bizim enerjimiz sana yolculuğun boyunca eşlik edecektir çünkü hep seni düşünüyor olacağız Leila.”

“Teşekkürler Elena. Ben de sizi düşüneceğim.”

“Hey!” diye lafa karıştı Florian. “Bu süpürgede gelmiş geçmiş en kurnaz ve en yürekli Büyüsüz’ün de uçtuğunu unutuyorsunuz!”

Frenky Teyze meşhur gülümsemelerinden biriyle yanıt verirken, Leila ile Florian da güzellik salonunun penceresinden uçup gittiler.

Büyükanne, gökyüzündeki bir yıldız gibi uzaklaşan torununu izledi ve onunla ilk kez, yeniden ne zaman görüşeceklerini bilmeden vedalaştığını düşündü. Gözlerinde bir damla yaş belirdi. Kız Kardeşleri hemen yanına geldiler.

“Göreceksin, her şey yolunda gidecek Erminia!” dedi Elena.

Büyükanne onların kucaklamalarına karşılık verdi, o arada Frenky Teyze de kırışik elini uzatmış, artık çok uzaklarda olan iki arkadaşı selamlıyordu. “İyi şanslar çocuklar!” diye dilekte bu-

lundu, yeni başlayan bu yolculuğun varacağı yeri tahmin ederek...

“Bütün uçan süpürgeler sağınızdaki sandık odasına, cadı şapkaları ise salonun sonundaki dolaba. Serinlemek isteyen, ilk kattaki banyoyu kullanabilir. Raflarda kıllı benler için bir çift tarak bulacaksınız,” diye açıkladı Ivy Bullitpot, dünyanın her tarafından gelen ve güzel evini istila eden elli kadar cadıya. Genelde Ivy, misafirleri olmasından nefret ederdi ama bu kez bir ayrıcalık yapmıştı. Yeryüzündeki bütün cadıların güvenini kazanmayı ve onlar tarafından cadıların en kötüsü olarak kabul edilme-yi istiyordu ama asıl istediği, Joyce Q’dan çok daha başarılı ve tehlikeli olduğuna onları inandırmaktı. Ve misafirlerinin yorumlarından yola çıkılacak olursa, bunu kusursuz bir şekilde başarmaktaydı. Çarpım büyüsünü kullanarak özel banyolu ve park manzaralı elli yatak odası ortaya çıkarmıştı. Odaların hepsinde iç karartıcı mobilyalar, korkunç şamdanlar ve şatosuna yaraşır siyah yünlü giysiler var-

di. Bol yabanmersini suyunun olduğu şatafatlı bir akşam yemeği hazırlamış, son olarak da Primrose'a yapılacak saldırı hazırlıklarını daha da keyifli kılmak için, rahat koltuklarla lezzetli atıştırmalıkların olduğu bir konferans salonu düzenlemişti. Konuk sevmediği için evini uygun bir hale sokmak kolay olmamıştı. Ayrıca cadıların kasvetli evine getirdikleri gürültüye ve düzensizliğe katlanmak daha da korkunçtu; yine de yandaşlarının ertesi gün yapılacak olan saldırı için tam formda olmaları şarttı. Cadılar, Bullitpot'un evinde sanki rüyalarının oyun parkındalarmış gibi kendilerinden geçmiş bir halde dolanıp duruyor ve sürekli tekrarlıyorlardı: "Mistik Majesteleri'ne şan, şeref ve karanlık!"

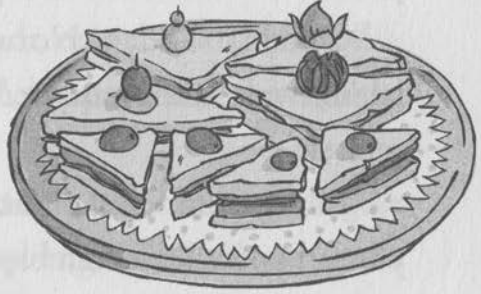
"Canlarım, bu onur bana ait," diye yüzsüzce yalan söyledi Ivy. "Şimdi dinlenin ve akşam yemeğinin tadını çıkarın. Daha sonra sizinle, şu buzları çözülmüş dört cadı için hazırladığım güzel sürprizle ilgili konuşacağım..."

"Puahahahaha!" diye aşağılayarak güldüler, kendilerinden geçmiş cadılar. Bir yandan da yabanmer-

sini sularını bir dikişte
içip atıştırmalıkları
tıka basa yiyorlardı.

“Korkun bakalım asiler! Kötü cadılar geliyor!” diye tehdit savurdu Meksikalı bir cadı.

“Ve iyi olma duygunuzu sonsuza kadar silecekler!” diye ekledi Mısırlı olanı.

“Geiranger’in Yedi Kız Kardeşleri,” diye yazdı Florian, bilgisayarının arama motoruna. Ekran-da olağanüstü güzellikteki bir dağın görüntüleri belirdi. Billur sular dağın tepesinden, parlak yeşil bitki örtüsüyle çevrilmiş uçsuz bucaksız bir göle dökülüyordu.

“Vay canına!” diye iç çekti Leila. “Nedir bu?”

“Norveç’te Geiranger fiyordunda³ bulunan bir

3 Norveç, İskoçya ve Kuzey Amerika kıyılarında buzulların oluşturdukları dik yamaçlı, derin eski buzul vadilerinin aşağı kesimlerinin deniz altında kalmıştıyla oluşmuş körfüz. (ç.n.)

şelale. Adı Yedi Kız Kardeşler.”

“O halde Wodan, Norveç’te, bu muhteşem şelalenin yakınında yaşıyor,” dedi Leila ekranı göstererek.

“Bilmiyorum ama elimizdeki tek ipucu bu. Bu yüzden onu izlemekten başka yapacak bir şey yok.”

Leila şelaleye ve fiyordun çevresine baktı. Denizden gelen suyu tuzlu nehrin ikiye böldüğü yüksek dağ, sonsuz sayıda gizlenecek yer sunuyordu. Wodan’ın evini bulmak kolay olmayacaktı ama nereye saklanırsa saklansın, Leila bunu başaracaktı.

“Yarın sabah gün doğmadan gideriz,” diyerek sözünü tamamladı küçük cadı.

“Yarın sabah gün doğmadan saldıracağız. Asiler hâlâ uyuyor olurlar, onları hemen yakalarız,” dedi cadılar kraliçesi. “Şimdi herkes uykuya!”

“Baş üstüne Efendimiz!” diye koro halinde yanıt verdi yatışmak bilmeyen ordu.

Ivy, yapacakları sürprizle zaferin avucunda olduğunu düşünüyordu ama asıl sürprizle kendisinin

karşılaşacağını bilmiyordu. Nitekim Londra'nın diğer ucundaki üç iyi cadı, onu çok ama çok... düzensiz bir karşılamayla beklemeye başlamıştı bile!

Büyükanne Erminia, sabah saat beşi çeyrek geçe hâlâ karanlığa gömülü olan güzellik salonuna son kez göz attı. Son birkaç saati Kız Kardeşleriyle birlikte Primrose'un her köşesine sihirli tuzaklar kurmakla geçirmişti ve görünüşe bakılırsa her şey hazırды.

“Kışkırtıcı maske?”

“Yerinde!” diye yanıtladı Frenky Teyze.

“Uçan fırçalar?”

“Yüklendi!” diye haykırdı Erminia.

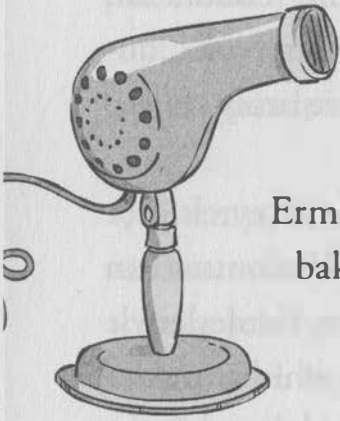
“Delirmiş turbo fön?”

“Vuuuuuuuv!” diye tıslayan fönler, çevrelerine cehennem gibi kaynar hava püskürttüler.

“Mükemmel!” diye onayladı büyükanne Erminia. “Düzen Bozan Kız Kardeşler, derhal savaş düzenine!”

Elena, Franziska ve Erminia, yerlerine geçe-

rek düşmanlarının gelmesini beklemeye koyulurken, en güçlü silahları olan sihirli değneklerini de kontrol ettiler: Erminia'nın saç iğnesi, Franziska'nın bakır kepçesi ve Elena'nın sihirli ojeyle boyanmış tırnakları.

Saat beşi yirmi geçerken, Primrose'un genel merkezindeki sessizlikte birdenbire kötü cadılar korosunun ürpertici çığlıkları duyuldu: "Aaaaah! Lanet olsun..." derken bağırışmalar gitgide zayıflayarak tiz sesli fare ciyaklamalarına dönüştü. Ve sessizlik yeniden hakim oldu.

Görünüşe bakılırsa kimse bir şeyin farkına varmamıştı; şehir uykudaydı, ancak gözünü kırpa-mayan ve saatlerdir Primrose'u dikkatle inceleyen bir kadın vardı. Çünkü kısa bir süre sonra düğünü olacaktı ve çok heyecanlıydı. Juliette Mangrovia, güzellik salonunun tam karşısında oturuyordu ve o bağırışmalar hiç mi hiç hoşuna gitmemişti.

İçeride şüpheli bir şeyler oluyordu! Karanlık pencerelerin ardından mucizevi bir ışığın yayıldığını ve camların kan kırmızısı beneklerle kaplandığını görünce, kuşkuları kesinlik kazandı. Juliette bir gün öncesini düşündü: Zavallı Leila salona yaralı ve... kanlar içinde gelmişti! Bu Primrose'un duvarlarının ardında neler oluyordu böyle? Belki de en sevdiği güzellik uzmanlarının yaşamları tehlikedeydi! Hem de düğününden bir gece önce. Derhal araya girmeliydi! Ahizeyi kaldırdı ve durumun ciddiyetini kavrayabilecek insanları aradı...

“Kim casusluk yaptı?” diye sordu Ivy, olaydan kurtulan cadılara.

Cadıların otuz tanesi, kendini Frenky Teyze'nin kapılarla pencerelerin üstüne yerleştirdiği kışkırtıcı maske altında bulmuş ve daha Primrose'a adım atmadan fareye dönüşmüştü. Kırmızı ve vıcık vıcık bir sıvıyla tamamen kaplanmış olan duvarlarla camlara yapışan on beş kadar cadı ise çırpınıp duruyor, boş yere kurtulmaya çalışıyordu.

“Kan kırmızısı ojem asla affetmez!” diye sıırttı Elena, hain düşmanlarının yamulmuş burunları altında hâlâ damlayan fırça takımını sallayarak. “Bir keresinde üç yüz kiloluk bir kiklopu⁴ Olimpos Dağı’na yapıştırmayı başarmıştım, biraz belalı bir tipti ama ben...”

“Geriyeye altı tane kaldı!” diye onun sözünü kesti Frenky Teyze, Elena her zamanki gevezeliklerine başlamadan önce.

“Öyle,” diye onayladı Elena da. “Onları buharlaştıralım!” diye coşkuyla haykırdı. İki Kız Kardeş bir sıçrayışta, pembe turbo fönünü cesurca sallayan büyükanne Erminia’nın yanına ulaştılar.

“Ultra kaynar hava püskürtmesi, ileri!” diye emretti büyükanne Erminia, son saldırıyı başlatarak.

“Bu kuaför dalaverelerini yeterince gördüm,” diye ofladı Ivy. Karşı saldırıya geçme zamanı gelmişti. Enerjisini bir ışık yumağında topladı ve onu fönün kablolarına doğru fırlatırken bağırdı:

⁴ Tek yuvarlak gözlü dev. (ş.n.)

“Düğümlemiş, esneyiş!”

Kablolar kendi aralarında düğümlendi, püsküren havanın gücü ise zayıflayarak bir esnemeye dönüştü.

“Ne sıkıcı! Buraya biraz samba lazım!” diye şarkı söyler gibi mırıldandı Brezilyalı Karla Murena. Kablolardan birine dokundu; kablo şiddetli elektrik akımıyla çırpınmaya başladı ve iyi cadıların bacaklarına dolanarak onları salonun bir ucundan diğer ucuna kadar zıplattı.

Ivy bu durumdan yararlanarak bir hareketle Erminia'nın elindeki saç iğnesiyle Frenky'nin büyüleri keşifini aldı ve zavallı Elena'nın bütün tırnaklarını paramparça etti.

“Son kesime hazırlan Erminia,” diye pis pis sırıttı Ivy, büyükanne Erminia'nın makasını sallayıp tehditkar bir tavırla yaklaşırken. Kurutma makinelerinin kablolarıyla salam gibi bağlanmış olan Kız Kardeşler hapti yutmuştu. Tam o anda İngiltere'nin en cesur gelini gelmiş olmasaydı, üçü de kesinlikle ölmüş olacaktı.

BÖLÜM 6

“Çek pençelerini kuaförümün üstünden Ivy Bullitpot!” diye hırladı Juliette Mangrovia, Primrose’a büyük bir öfkeyle girerken. Arkasından duran ve onlara derin bir sevgiyle bağlı olan müşterilerden oluşan grup; tırnak makasları, saç maşaları ve spreyle silahlandı. Eğer biri, sevgili güzellik uzmanlarının kılına zarar verecek olursa, hepsi birden onu pataklamaya hazırды.

Bölüm 7

GRI İLE
KARA

Mucize, gün doğarken Yedi Kız Kardeşler Şelalesi'ne ulaştı. Yolu bulmak için hiçbir haritaya gereksinim duymamıştı. İlkbaharda izledikleri yolda göç etmeye alışkın olan kuşlar gibi, Mucize de gökyüzünde oldum olası süpürgelere yol gösteren gizemli kurallarla yönünü buluyor ve asla yanılmıyordu. Norveç'in soğuk semalarında şafak, fiyordun sarp kıyılarının üstündeki pembe bir dalga gibi ürkekçe kızarıyordu. Yüksek kayalıkların zirvesinde büyüyen ağaçlarla çalılıklardan oluşan yeşillikleri yaran yedi köpüklü su sızıntısı, iki yüz metre-

yi aşan bir yükseklikten dağın eteğindeki nehre doğru dökülüyordu. Gerçekten de ormanda gizlenen yedi kız kardeşi andırıyorlardı. Sanki sudan oluşan giysilerinin upuzun beyaz kuyruklarını, siyah kayalıklar boyunca rüzgarda dalgalandırıyor ve bulutlara hoş geldin demek için gökyüzüne bakıyorlardı. Bunca güzelliğin karşısında Leila ile Florian'ın ağızlarından aynı anda çıkan duygu yüklü soluk, buz gibi hava yüzünden anında buhar bulutçuklarına dönüştü.

Sonra Florian, fiyordun dimdik yamacındaki küçük bir çiftliği gösterdi: “Şuraya bak.”

Tepesi otlarla örtülmüş olan küçük ahşap evin önünde nokta büyüklüğünde bir adam, köpeğinin yardımıyla koyunları bir araya topluyordu.

“Belki şu adam bize Wodan'ın evinin nerede olduğunu söyleyebilir.”

Leila başını evet anlamında sallayarak emretti: “İn, Mucize.”

Böylece iki arkadaş sonunda yere indiler. Muci-

ze'yi büyük bir dişbudak ağacının oyuğuna sakladılar ve soğuktan titreyerek çiftliğe doğru yaklaştılar.

“Günaydın bayım,” diye selam verdi Leila.

Adam nazik ve içten bir gülümsemeye karşılık verdi.

“Acaba bize Wodan'ın evinin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Bu sözlerden sonra adamın yüzündeki ifade değişti. Köpeği ise havlamaya başlayarak koyunların arasında karışıklık yarattı. Adam onlara gitmelerini işaret etti, sonra arkasını döndü ve hâlâ heyecan içinde olan hayvanlarıyla ilgilenmeye koyuldu.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” diye arkadaşına şaşkınlık içinde sordu Leila.

“Sanmam. Belki de bu adam dilimizi anlamıyordur. Başkasına sormayı deneyelim,” diye önerdi Florian.

Yeniden Mucize'ye bindiler ve şelalelerin çevresindeki bölgeyi havadan iyice incelediler. Çok fazla ev yoktu ama durdukları yerlerde kime sorsarlarsa sorsunlar, yanıt hep aynıydı: Wodan adı-

nı duyar duymaz insanlar korkuya kapılıyor ve hemen onları kovuyordu.

Bir kayanın üstüne oturdular. Leila, yola çıkmadan önce büyükannesinin çantasına koyduğu ve özenle paketlenmiş kızarmış kabak çiçeklerini çıkardı. Saatlerdir bir şey yememişlerdi ve bu atıştırma, arzu edebilecekleri en güzel hediyeydi.

“Eh, bunu beklemeliydik!” dedi Leila cesaretini yitirerek. “Kötü bir cadıyı ancak kötü bir insan sevebilir. Bu yüzden herkes ondan korkuyor ve kimse bize onun nerede saklandığını söylemek istemiyor.”

“Onu bulacağız, korkma,” diye kızın içini rahatlattı Florian, çiçeklerden birini ısırırken. Ancak güneş alçalmaya başlamıştı. Geçen her dakikayla birlikte gölgeler uzuyor, sıcaklık düşüyor ve durum gerçekten giderek kaygı verici olmaya başlıyordu.

“Korkunç bir yanlış anlaşılma olmalı,” dedi Ivy, Primrose müşterilerinden hiçbirini ikna etmeyen

masum bir ifade takınarak. “Ben yalnızca dürüst bir gazeteci olarak görevimi yapıyorum. Bir hanım müşteri bana bir sorun bildirmişti, ben de onun doğru olup olmadığını araştırmaya gelmiştim.”

“Bu güzellik salonunda hiçbir müşterinin sorunu olmamıştır!” diye karşı çıktı Bayan McCullan.

“Ayrıca sen de hiçbir zaman dürüst bir gazeteci olmadın!” diye ekledi Bayan Bennet.

“Senin yazdıklarını biliyoruz, hepsi yalan dolu!” diye bağırdı Leydi Winona.

“Oysa Erminia ile arkadaşları bize her zaman içten ve nazik davranmışlardır. Senin gevezeliklerin bizim düşüncelerimizi asla değiştiremez!” diye sonuca bağladı Juliette.

Lanet olası iyi cadılar, diye düşündü Ivy, iyi davranma davranma bir sürü arkadaş edinmişler... Midemi bulandırıyorlar! Ama ben şimdi onların hakkından gelirim.

“Dediğim gibi, ben yalnızca görevimi yapıyorum ve o da olayları olduğu gibi aktarmaktır. Mesele şu ki, bu işyeri en temel sağlık kurallarına uymuyor: farelerle dolu!” diye ilan etti Ivy, fareye dönüştürülmüş kötü cadıların gizlendiği karanlık köşeyi göstererek.

“Hangi fareler?” diye sordu Juliette.

Ivy döndü ve büyük bir şaşkınlıkla farelerden eser kalmadığını gördü. Az ileride açık duran pencereyi fark edince durumu anladı: Tam onlara ihtiyaç duyduğu anda, kötü kalpli arkadaşları yardım etmek yerine kaçmışlardı.

“Kahrolası cadılar, bunu bana ödeyeceksiniz!” diye fısıldadı Ivy öfkeyle.

“Mesele şu ki,” diye konuyu sonuca bağladı Juliette, “senin burada yapacağın bir şey yok.”

Ivy, öfkeden morararak çevresine bakındı. Primrose müşterilerinin gözlerinin önünde sihir yapmak tehlikeliydi; onun bir cadı olduğunu öğrenirlerdi! Geri çekilmekten başka çaresi yoktu. Erminia’ya yaklaşarak tısladı: “Geri döneceğim

pis ihtiyar ve torununu alacağım. İnan bana.”

Erminia, kafa tutan bir havayla Kız Kardeşlerin sihirli değneklerini onun elinden aldı. “Bunun için benim koca bedenimi çiğnemen gerekecek,” diye yanıtladı, kalçalarını tehditkar bir şekilde sallayarak. Korkmamış gibi yapsa da, Ivy’nin Leila’ya zarar verebileceği düşüncesi, ürpermesi için yeterli oldu. Ivy bunu algıladı ve bela vadeden bir gülümsemeye büyükanneyi selamladı, sonra da kırmızı ojeye bulanmış yandaşlarıyla oradan uzaklaştı.

“Şimdi senin düğününü düşünelim Juliette,” dedi Erminia, hayatını kurtaran müşterisine bakarak. “Sana teşekkür etmek istiyorum, çok sadık bir müşterisin. Bugünün senin için çok güzel bir gün olmasını sağlamak için her şeyi yapacağım.”

“Senin sayende ben de çok güzel olacağım,” dedi Juliette gülümseyerek.

“Of, amma da cilveleştiniz!” diye araya girdi Frenky Teyze. “Bırakın boş lafları, yerlerin iyice temizlenmesi gerekiyor!”

Yaşlı kadın kış bahçesine girdi, bir kova alarak su ve deterjanla doldurmaya başladı. Bayan McCullan ile diğerleri hemen başlarını beyaz kaptan uzattılar. “Sana yardım edeyim!”

“Ben de!”

Frenky Teyze, kocaman fırçayla su dolu kovayı kapandı ve Primrose’u kendi evlerinin salonuymuş gibi temizlemeye koyulan kadınlara baktı. Sert yüzüne minnet dolu geniş bir gülümseme yayıldı.

“Teşekkürler,” dedi Florian, Leila’nın ona uzattığı son kabak çiçeğinin yarısını ısırarak.

“Teşekkürler büyükanne,” dedi Leila, gökyüzünde titreyerek belirmeye başlayan yıldızlara bakarak. Güneş bir süre önce batmış, hava buz gibi olmuştu.

Leila ile Florian, ormanın ağaçsız bir alanında oturuyor ve ne yapacaklarını gerçekten bilemiyorlardı. Wodan’ı her yerde aramış, oralarda oturan herkese sormuşlardı ama bütün çabaları boşa gitmişti. Büyükannesinin çiçeklerinin kokusu ona

evden ne kadar uzakta olduğunu hatırlatınca, büyük bir özlem duygusu midesinden yukarı doğru tırmandı.

Aynı kokunun ulaştığı koyu renkli ve nemli iki çift burun deliği, havayı açgözlülükle koklamak için durdu. Bu enfes koku üzerine sekiz kaslı bacak atıldı, ormanda yolunu kaybetmiş iki çocuğun çevresinde giderek küçülen dairelerde koşmaya başladı.

“Bir şey duyduğun mu?” diye sordu Leila, havadaki tehlikeyi algılayarak.

Florian ona yanıt verecek zamanı bulamadı. Ormandan şimşek gibi fırlayan iki devasa gölge, koyu renkli sık tüylerle kaplı ön ayaklarıyla çocukları yere devirdi. Bir saniye sonra iki kırmızı ve kızgın göz Leila’yı inceliyor, bir dizi sivri ve keskin diş onun dehşet içindeki yüzünün hemen önünde acımasız bir hırlamayla parlıyordu. Leila o kadar korkmuştu ki, bağırıyordu. Tek yapabildiği aniden yok olmak oldu. Florian kendini yere mihlamış olan ayaklardan kurtulmak için de-

belendi. Bu hareketi sayesinde başını arkadaşına doğru çevirebildi ancak vahşi hayvanın bıyıklarını yaladığını gördü. Leila yoktu. Kurdun onu yediğini düşünerek bağırdı: “Hayır, Leila!”

“Sus, insanoğlu,” diye hırladı üstündeki kurt.

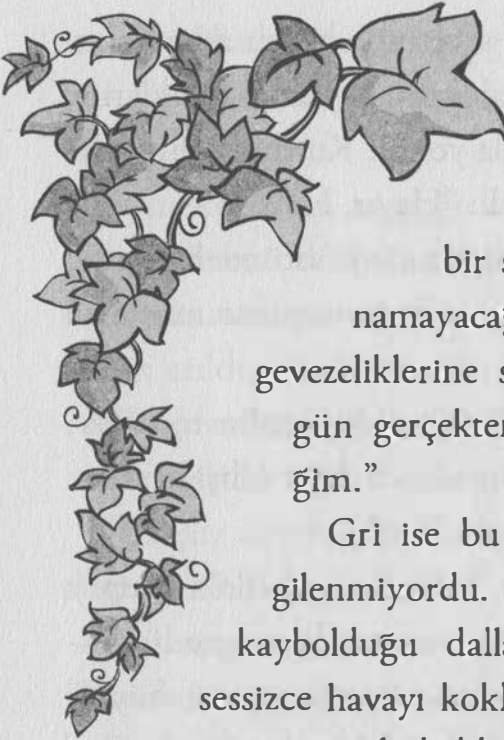
“Ne? Na-nasıl? Sen... ko-konuşuyor musun?” diye kekeledi Florian.

“Gri’nin sana ne dediğini duymadın mı? Susman lazım,” diye homurdandı diğer vahşi hayvan. “Arkadaşın nereye kayboldu?”

Florian çevresinde bakındı ve Leila’nın epey yüksek bir ağaca sessizce tırmandığını gördü. Yaşıyordu! Kız ona beklemesini işaret etti, büyük olasılıkla ikisini de kurtaracak bir planı vardı. Florian da o arada kurtların dikkatini çekmeye karar verdi.

“Aaah! Zavallı Leila! Ne kadar iyi kalpli, ne kadar tatlı bir insandı! Sen buralara kadar sırf kötü bir büyü yüzünden esir düşmüş zavallı bir cadıya yardım etmek için gel, sonra da kötü bir kurdun midesinde son bul!” diye sızlandı.

“Aaah!” diye sızlandı Kara da. “Yine şu kötü kurtlar hikayesi! Ama bu bir saplantı! Artık dayanamayacağım! Bu insanoğlu gevezeliklerine son vermek için bir gün gerçekten bir çocuk yiyeceğim.”

Gri ise bu numaralarla hiç ilgilenmiyordu. Burnunu Leila'nın kaybolduğu dallara doğru uzatmış, sessizce havayı kokluyordu. Florian hemen onun tüylü baldırlarından birini ısırak duruma el attı.

“Deli! Sen galiba benim midemde son bulmak istiyorsun!” diye bağırdı Kara.

Gri seslendi: “Aşağı in cadı.”

Bu kurt onun cadı olduğunu anlamıştı ama bunu nasıl yapmıştı? Leila'nın ağaçtan aşağı inmekten ve onun karşısına dikilmekten başka ça-

resi kalmamıştı. “Bizi yemek istemiyorsanız, istediğiniz nedir?”

“Ormandan gitmeniz gerekiyor. Derhal,” diye yanıt verdi Gri.

“Wodan’ı bulmadan olmaz,” diye karşılık verdi Leila, kararlılığını göstererek.

“Ondan ne istiyorsunuz?” diye sordu Kara.

“Onu tanıyor musunuz?” Leila şaşırmıştı.

“Nerede oturduğunu biliyor musunuz?” diye ekledi Florian da.

“Durun bakalım, burada soruları dışleri daha keskin olanlar sorar,” diye hırladı Gri.

“Ona Joyce Q’dan bir mesaj getirdik,” diye bir deneme yaptı Leila.

İki kurt, hayretler içinde birbirlerine baktılar.

“O halde yaşıyor...” diye derin bir nefes aldı Gri sakinleşerek. Kara, farkında olmadan kuyruğunu neşeyle sallamaya başlamıştı. Joyce’un adı tüylü kulaklarına ulaşır ulaşmaz o acımasız bakışları şeker gibi tatlı olmuştu. Evcil bir köpek gibi kuyruğunu salladığını fark edince ciddileşmeye

çalıştı ama artık çok geçti. Leila bir sonraki kartını nasıl oynayacağını anlamıştı.

“Evet, yaşıyor ama yardıma ihtiyacı var.”

Bu sözleri, iki hayvanı ikna etmeye yetti. Kurtlar sırtlarını bükerek çocukları, üstlerine binmeye davet ettiler.

“Wodan ile konuşmalısınız. Gidelim,” dedi Gri.

Florian, Leila’ya çabucak bir bakış fırlattı ve cesaretini toplayarak Kara’nın sırtına atladı. Leila ise elini artık kararmış olan gökyüzüne uzatarak seslendi: “Mucize!”

Süpürge, ormanı geçerek anında ona ulaştı. Telleri çam ağacının dikenleriyle dolmuştu. Leila süpürgesine atladı: “Gidelim.”

Gri ona bakarak gülümsedi. Gözleri, uzun zamandır görmediği bir başka cadıya, arkadaşı Joyce Q’ya duyduğu derin özlemle doluydu.

Sonra derin bir soluk aldı. “Bütün cadılar böyledir, hep kendi bildiklerini okurlar!”

Bölüm 8
ERGİVANI
SÖĞÜT
AĞAÇLARI
BAHÇESİ

Gri ile Kara, gecenin içinde tazı gibi koşuyorlardı. Bir fiyorttan diğerine upuzun ve tek bir sıçramayla geçiyor; denizin üstündeki sarp kayalıklardan atlıyor, dikenli çam ağaçlarıyla çevrili dik yokuşları tırmanıyor ve zavallı Florian'ın "İmdat!" diye bağırmasına bile fırsat vermiyorlardı. Florian, gözü pek kurdun her hareketinde bir tarafa çarpıp parçalanacaklarını düşünüyordu ama Yedi Kız Kardeşler Şelalesi'nin önüne geldiklerinde bundan emin oldu. İki vahşi hayvan kayalardan aşağı doğru hızla düşen su akıntısına atladı, ancak kenarla-

BÖLÜM 8

ra çarpmak yerine şelalenin kusursuzca gizlediği dar bir geçide girdi. Geçidin sonunda beklenmedik bir manzarayla karşılaştılar: Salkım söğüt ağaçlarından oluşan orman, binlerce yıldızın yansıdığı küçük bir derenin iki yanından uzayıp gidiyor, kır çiçekleriyle bezenmiş yumuşak çimenler küçük vadiyi kaplıyor, ısı ise giderek daha artıyor ve davetkar oluyordu.

* * *

ERĞUVANI SÖĞÜT AĞAÇLARI BAHÇESİ

Leila uçan süpürgesinin üstünde iki vahşi hayvanı izlemiş, şelaleyi geçmiş ve yan tarafında büyük bir ateşin yandığı devasa ahşap evin yer aldığı söğüt ağaçları vadisine gelmişti.

Frenky Teyze'nin masallarından fırlamışa benzeyen evden, hoş ve hüznünlü bir müzik sesi yankılanıyordu. Leila bu müziği birkaç gece önce, Düzen Bozan Salonu'nda ilk çağrısını aldığında duymuştu.

Ona gelen görüntüde yaptığı gibi sesi izlediğinde, müzik onu mavi boyalı kocaman bir kapının önüne getirdi. Kara, kapı aralığında durdu, gece koşusundan sersemlemiş olan Florian'ı üstünden indirdi. Gri uluyunca müzik sertçe kesildi.

Üç sert adım sesi evin içinde yankılandı, kapı açıldığında karanlıktan çıplak ve devasa bir ayak çıktı. Birkaç metre yukarıda altın renkli dalgalı saçlarla kaplı kocaman bir baş görüldü. Yüzü derin kırışıklıklar, çenesiyse gür sarı sakallarla çevrelenmişti. İki koca mavi göz, meraklı bir ifadeyle Leila'ya çevrildi.

“Bir cadı! Bana bir cadı getirdiniz!” diye coşkuyula bağırdı dev, hâlâ havada asılı duran Leila'ya mutlulukla yaklaşarak. “Adın ne? Nereden geliyorsun? Burada ne işin var?” diye sordu heyecanla.

Leila ona kararsızlıkla baktı, bu denli sıcak bir karşılama beklemiyordu. Yavaşça süzülürken adamı dikkatle inceledi. Hiç de kötü birine benzemiyordu, hatta tehlikeli değilmiş gibi duruyordu ama yine de fazla yaklaşmak doğru değildi. Dev-

lerin ne yapacağı belli olmazdı. İnsanın elini sık-
mak isterken un ufak edebilirlerdi.

“Adım Leila, Londra’dan geliyorum. Burada olmamın nedeni bir yardım isteği duymuş olmam. Duyduğum şey bir arp sesiydi ve senin az önce çaldığın müziğin aynısıydı. Nedir o?” diye sordu küçük cadı, güvenli bir uzaklıkta durarak.

“Bildğim tek şarkı.”

“Nerede öğrendin?”

“Yıllar önce kız kardeşim öğretmişti. Biliyor musun, o dünyanın bir numaralı arpçısıdır.”

“Joyce Q senin kız kardeşin mi?”

Wodan’ın yüzü anında değişti; gözlerindeki korkunç anlam küçük kızın tüylerini ürpertti.

“O isimden nefret ediyorum!” diye kükredi gür kaşlarını çatarak.

Leila anında kendini daha iyi hissetti. Wodan, kız kardeşinden nefret ediyorsa, onu klorofil büyüünden asla kurtarmazdı.

“Ben de ondan nefret ediyorum.”

* * *

“Bunu kabul etmekten nefret ediyorum,” diye ofladı Madam Prin, “ama kedi haklı. Askeri hayat ona göre değil. Eve, cadısının kaşımalarına dönmeli.”

Bay Flannaghan uçuş arkadaşının söylediklerini değerlendirirken, Brosius elinde tuhaf bir şeyle Akademi'nin yatakhanesine girdi.

“Şimdi haklı olduğumu göreceksiniz...” dedi Madam Prin, uysalca işi oluruna bırakarak.

“Bunu seveceğine eminim!” diye bağırdı Brosius, elindeki yün eldiveni gururlu bir gülümsemeyle sallarken. Her parmağın ucuna bir tahta parçası yapıştırmıştı ve ona göre bununla bir cadı elinin arasında hiç fark yoktu. Merlin tek gözünü açtı ve Brosius'un bininci komik buluşuna kuşkuyla baktı.

“Göreceksin bak, şimdi seni nasıl kaşımaya gım!” dedi Brosius, bir kanadının ucuna eldiveni geçirerek.

Ancak yeni buluş, bu kez de işe yaramamıştı: Parmaklar gevşek kalıyordu, tahta parçaları ise hiçbir şeyi kaşıyamıyordu.

“Off!” diye dertlendi Brosius. Merlin ise kılını kıpırdatmadı; sadece eldiveni dişleriyle tutarak yavaşça kuğunun kanadından çıkardı ve onu, kaşımalar için yapılan berbat buluşlardan oluşan yığına doğru attı.

Brosius ciddi ciddi kaygılanmaya başlıyordu. “Ben elimden geleni yapıyorum ama sen hep üzgünsün. Neyin var?”

“Bunalımda,” diye araya girdi Madam Prin.

“İyi ama neden bunalımdasın? Burada neyin eksik ki?”

“Bir cadıyıyav!” diye miyavladı Merlin.

Brosius gücendi. “Neden, bir cadıda bende olmayan ne var ki?”

“Tırnaklar, şapşal şey!” diye patladı Madam Prin. Kedinin kaprislerine artık dayanamıyordu. “Neden onu berbat tıngırdatıcı Joyce Q’ya geri götürmüyorsun? Böylece ondan kurtulurduk!”

“Çünkü Merlin benimle ve kalpağımla kalmak istiyor, öyle değil mi Merlin?” diye sordu Brosius.

“Ama kaşımaları da istiyorum!” diye yanıtladı kedi, sanki dünyadaki en doğal şeyi açıklıyormuş gibi.

Bay Flannaghan bir şeyler söyleme zamanının geldiğini hissetti. Kedi gerçekten abartmaya başlamıştı ve onu düzene sokmak zorundaydı.

Tüylü göğsünü şişirdi, miskin kedinin gözlerinin içine bakarak konuştu: “Zaman zaman hayatta bir karar vermek gerekir asker. Bazen seçim yapmak şarttır ve seçim daima ya iki güzel ya da iki kötü şey arasındadır. Aksi halde seçim değildir. Şimdi sen bir seçim yapmak zorundasın: ya kalpak ya kaşımalar.”

Komutan, en önemli şeyi söylemeden önce ara verdi. “Yalnızca civcivler kapris yapar. Kapris yapar ve uçamazlar. Yetişkin tüylü kuşlar ise seçim yapar ve uçarlar!” diye sözlerini tamamladı kahramanca bir ses tonuyla.

Merlin, yüzüstü bir esnemeyle yanıt verdi. O

tüylü bir kuş değildi ki! O bir kediydi ve hiçbir karar vermek istemiyordu çünkü karar vermek demek bir şeyden vazgeçmek demektir ve o, hiçbir şeyden vazgeçmek istemiyordu! Çırpı bacaklı Komutan ile Parlak Hava Taburu'nun azarlarından korunmak için kuğulara arkasını döndü ve sevgili kalpağının içine girdi.

“Burası neden böyle sıcak?” diye sordu Florian.

Gerçekten de Wodan'ın bahçesinde ısı mükemmeldi ve bu da ağaçlarla çiçeklerin hem güzelce hem de gürlük bir şekilde yetişmelerini sağlıyordu.

“Kardeşim sonsuz ilkbahar büyüü yapıyordu... Aklında her zaman bir sürü fikri vardı,” diye kıs kıs güldü Wodan, kurtlarıyla gözleriyle anlaşarak.

“Ben de öyle birini tanıyorum,” diye yanıtladı Florian.

“Ben onun gibi kötü değilim! O kötü!” diye atıldı hemen Leila.

“Özür dilerim...” diye ağzında geveledi Florian üzümlük.

Wodan durdu, küçük cadıyı ne düşündüğünü belli etmeyen bir bakışla inceledikten sonra konuştu: “Gel Leila, sana bir öykü anlatmak istiyorum.”

Kocaman elini kıza doğru uzattı, kız da onu tuttu. Nedenini bilmiyordu ama ona güveniyordu, ayrıca güzel anlatılan öykülere dayanamazdı. Leila,

Wodan'ın dizine oturdu ve onun bir senfoniye benzeyen derin ve görkemli sesini dinledi.

“Kız kardeşimin adı Joyceline Quirrel idi ve çok büyük bir hayali vardı: dünyanın en ünlü arpçısı olmak. Ancak annemizle babamız, ona müzik çalışmayı yasaklamışlardı çünkü onlara göre bu yararsız bir şeydi ve onu cadılık çalışmalarından uzaklaştırıyordu. O yüzden gizli gizli çalmak zorunda kalmıştı. Annem onu her yakaladığında, yalnızca cadıların yapabileceği kötülüklerle cezalandırıyordu. Sonunda bir gün Joyceline ile evden kaçmaya ve tamamen bize ait olacak bir yer aramaya karar verdik; orada neşeyle oynayacak ve müzikle yaşayacaktık. Kaçışımızı tüm ayrıntılarıyla hazırladık ama bir şeyi atlamıştık: Kaçacağı-mız süpürgenin sapı, hem bir arpı hem de dokuz yaşında ve seksen kilo ağırlığında olan bir devi taşıyamazdı... Kız kardeşimin bir seçim yapması gerekiyordu: Ya beni ya da arpını seçecekti, üstelik de bunu hemen, annem uyanmadan yapmalıydı...”

“Peki ne oldu?” diye sordu Leila, kendini tamamen öyküye kaptırarak.

Wodan gözlerini yıldızlara doğru kaldırdı, dudaklarında bir gülümseme ışıldadı.

“Beni seçti,” dedi.

Leila da gülümsedi. Kendisinin de aynı şeyi yapacağından emindi.

“Süpürgenin üstünde günlerce uçtuk; çaldığımız domateslerle mısırları, yaptığı sihirlerle pizaya ve patlamış mısıra çeviriyordu. Dağlardaki pınarlar onun sihirleri sayesinde portakal suyu nehirlerine dönüşüyordu. Asla unutmayacağım harika günlerdi. Sonra buraya, Yedi Kız Kardeşler Şelalesi’ne geldik. Ona artık durmamız gerektiğini, çünkü buradan daha güzel bir yer bulamayacağımızı söyledim. Çevresine bakınarak şöyle dedi: ‘Ama daha korunaklı bir yer olsun ki, annemle babam bizi asla bulamasın.’ Tiz bir ses çıkardı; sesi şelalenin arkasındaki kayaları bir matkap gibi deldi, sonra o yarığa doğru uçtu. Arkasından da bizim şarkımızı söylemeye başladı.”

“Daha önce söylediğin şarkı mı?” diye sordu Leila.

“Evet, o. Ve notalar kayaların arasına tatlı tatlı yerleşerek onları yumuşak bir tereyağı gibi şekillendirdi. Sonunda burayı, tamamen bize ait olan bu küçük dünyayı yarattı,” diye açıkladı Wodan, kollarını açıp bir çocuk gibi gülümseyerek.

“O gün Gri ile yine acımasız kavgalarımızdan birinin ortasındaydık,” diye devam etti siyah kurt, “sonra bu uçan iki çocuğun ok gibi şelaleye girerek kayalıklarda gözden kaybolduğunu gördük. Gözlerimize inanamamıştık! Neler olduğunu görmek için gittiğimizde kendimizi ılık ve çiçeklerle dolu bir vadide bulduk. Joyceline bizi bağrına bastı; onların bekçi kurtları olmak isteyip istemeyeceğimizi sordu. Yapmamız gereken tek şey, etrafta evden kaçan çocuklarını arayan cadılar ya da devler gördüğümüzde haber vermek olacaktı.”

“Ve kötü bir günde cadı geldi,” diye tamamladı sözlerini Gri.

“Ben, Joyceline ve kurtlar, altı senedir hep bir-

likte mutlu mesut yaşıyorduk. Yemek için kullanacağımız sebzelerin yanı sıra, bu salkım söğütleri ekmiştik,” dedi Wodan, dallardan birini okşayarak. “Arp yapmak için mükemmel bir ağaçtır ve ben de o arada çok başarılı bir usta olmuştum. İlk arpımı, beni de yanında getirdiği için teşekkür etmek amacıyla kız kardeşim için yapmıştım. Sonra onu, sonsuz nesnelere madeni olan saf altınla boyadım...”

Beni Primrose’a kadar izleyen arp! diye düşündü Leila ama öyküyü bölmek istemediği için bir şey söylemedi.

“... Ancak hiçbir şey sonsuz değildir,” diye devam etti Wodan, “ve annemiz bizi bulduğunda, mutluluk hayalimiz sona erdi.”

“Peki ama neden?!” diye kızdı Leila.

“Çünkü Joyceline’e burada sahip olmadığı tek şeyi sundu: onun şarkılarını dinleyecek birilerini.”

“Ama sen vardın... Gri ile Kara vardı!” diye sözünü kesti Florian.

“Bir dev ile iki kurt, halk değildir. Annem onun

çok başarılı olmasını sağlayacağını söyledi ama bunun için kötü cadılar birliğine geri dönmeli ve bazı asi cadılara karşı yerine getirilecek olan çok önemli bir göreve yardım etmeliydi.”

Leila ile Florian, dehşete düşmüşlerdi. Demek olan buydu! Diğer kötü cadılar Joyce’a şantaj yapmışlardı.

“Joyceline Quirrel olan adını Joyce Q olarak değiştirdi ve ortadan kayboldu. Joyce Q çok ünlü ve çok kötü oldu; korkunç şeyler yaptı ve benim tatlı kız kardeşim olduğunu unuttu. O yüzden o isimden nefret ediyorum,” diye sözlerini bitirdi Wodan.

Leila, portakal kadar büyük bir gözyaşının devin uzun kirpiklerinden koparak altın renkli sakalına doğru yuvarlandığını gördü. Bunca yıl boyunca kız kardeşi olmadan yaşamak, herhalde hiç de kolay olmamıştı.

“Neden onu aramaya gitmedin?” diye sordu.

“Çünkü kız kardeşim kararını vermişti ve ben de onun mutlu olmasını dilemekten başka bir şey yapamazdım... Kim bilir şimdi nerededir? Acaba mutlu mudur...”

“Wodan,” dedi sonunda Gri. “Bu insanlar bunu biliyorlar.”

Dev dönerek Leila’ya baktı. Küçük kız, ona umutla bakan kocaman mavi gözlerde kendi yansımalarını gördü. Bu bakışlar karşısında yalan söyleyemez, gizlenemezdi. Ve böylece bir karar verdi.

“Wodan, kız kardeşinin hayatı tehlikede ve onu kurtarabilecek tek kişi sensin. Nefreti unutmalı ve onu affetinelisin. Bunun zor olduğunu biliyorum, kimse bunu benden daha iyi bilemez. Ama belki birlikte bunu başarabiliriz.”

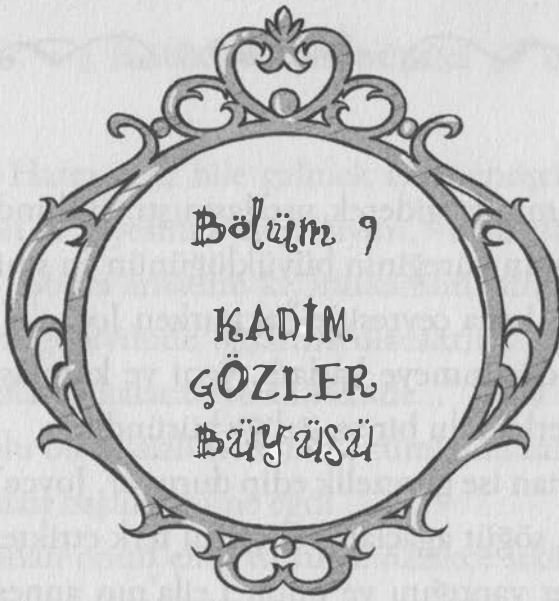
Wodan bir eliyle Leila’yı aldı ve çimenlere bıraktı. Onun karşısına oturttu ve “Bana her şeyi anlat,” dedi.

Küçük cadı klorofil büyüsiyle görevini anlatırken, büyükannesinin öğütlerini yeniden düşündü

ve onun haklı olduğunu anladı: Joyce'dan nefret etmek, yüreğini bir buz parçasına dönüştürmüştü ama şimdi Wodan'dan onu affetmesini isterken, bu sözcükleri aslında kendisine söylediğini fark etti ve yüreğinin bir kuğunun tüyü kadar hafiflediğini hissetti.

O gece Leila ile Florian, mavi kapılı devasa evde uyudular ve harika rüyalar gördüler. Son günlerdeki yorgunluklardan sonra iyice dinlenmiş olarak uyandıklarında, öğle yemeği zamanı gelmiş ve ortalığı nefis bir kızarmış patates kokusu sarmıştı. Wodan, atölyesindeki masayı hazırlamıştı. Devin, Joyceline'in dönmesini beklediği yıllar boyunca yaptığı olağanüstü arpların arasında yemeklerini yediler. Wodan, kız kardeşi tarafından terk edildiği için kin ve üzüntü içinde yaşamak yerine, zamanını bir şeyler öğrenerek geçirmiş ve müzik aletle-

ri yapımında giderek ustalaşmıştı. Buldukları oda, onun yüreğinin büyüklüğünün en sihirli kanıtıydı. Leila çevresine bakınırken Joyce'u ve görevini düşünmeye başladı, yeni ve karmaşık düşüncelerle dolu bir sessizliğe büründü.

Florian ise gevezelik edip duruyor, Joyce'un eruvani söğüt ağaçları bahçesini terk ettikten sonra neler yaptığını ve onun Leila'nın annesi olan ilk asiyi öldürerek nasıl cadılar kraliçesi olduğunu anlatıyordu.

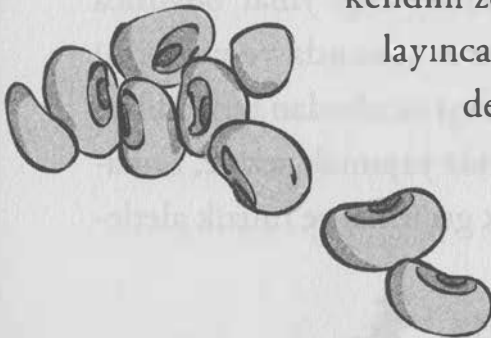
"Bu kadar korkunç bir şey yaptıysa onu neden kurtarmak zorunda olasın ki?" diye sordu Wodan.

Leila derin bir soluk aldı. Yemek boyunca düşüncelere daldığından tek bir sözcük bile etmemişti ama yeni arkadaşına yanıt vermek için

kendini zorlayıp konuşmaya başlayınca, zihnindeki kördüğüm

de giderek açıldı.

"Başlangıçta ona yardım etmek istemiyor-

dum. Hatta sana bile gelmek istememiştim ama Florian'ın sayesinde buradayım,” diye itiraf etti Leila. “Sonra anladım ki, intikamımı almaya kalkarsam görevimde başarısız olacaktım. Joyce bir bitki olarak kalacak ve annem de...” Leila'nın sesi acı dolu bir sessizlikte söndü, cümlesini tamamlayamadan başını önüne eğdi.

Wodan onun elini tuttu ve nazikçe sıktı. “Görevini sonuçlandırman için sana tüm gücümle yardım edeceğime söz veriyorum Leila!”

Kara, kızın yüzünü yaladı, Gri ise ayaklarının dibine kıvrıldı. “Biz de senin yanında olacağız küçük cadı,” diye söz verdiler ona.

Sakallı bir dev, tüylü iki kurt ve çilli bir arkadaş: Leila bundan daha büyülü bir takım isteyemezdi! Ama gitmeden önce halledilecek küçük bir ayrıntı vardı: Wodan, Düzen Bozan Salonu'na giremeyecek kadar büyüktü. Leila ellerini uzatarak sihirli bir sözcük söyledi: “*Menuet!*”

Wodan'ın bütün arpları canlı notalar çalmaya başladı. O arada dev de müziğin ritmiyle giderek

küçülüyordu. Yeterince küçüldüğünde, Leila yumruklarını bir müzik eserini sonlandıran orkestra şefi gibi kapadı ve Wodan'ın kısılması durdu.

“Yıllardır böyle küçülmemiştim!” diye gülümsedi Wodan, kız kardeşinin sihirlerini yeniden düşünerek.

“O yıllar sona erdi!” diye yanıtladı Leila. Sonra süpürgesini çağırdı; Florian ile Wodan kurtların sırtına bindiler ve böylece dünyanın en karışık takımını hem koşarak hem uçarak Primrose Güzellik Salonu'na yöneldi.

Büyükanne, sevgili torununun iki kurt ve sakallı bir adamla geri döndüğünü görünce şoka girdi. Bu kuaförlere has bir şoktu ve makaslarla tarakları alarak işe koyulmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Leila sonsuz bir mutlulukla onun kollarına atıldı: “Onu bulduk!”

“Çok başarılıydın karman çorman saçlım” diye onu sevgiyle okşadı Erminia. Büyükanne ile torun, birçok serüvenden sonra birbirlerine kavuşmanın

mutluluğuyla sessizce birbirlerine sarıldılar.

“Bu, Wodan, büyükanne; Joyce’un kardeşi,” diye açıkladı Leila, kucaklamadan sıyrılarak.

“Hoş geldin. Seni bekliyorduk.” Büyükanne herkesi Düzen Bozan Salonu’na götürdü. Erminia, Leila ile Florian’ı öpücüklere boğarak karşıladı.

“Siz öpüşüp koklaşmaktan hiç yorulmaz mısınız?!” diye ofladı, cilveleşmelerden nefret eden Frenky Teyze. Ancak Wodan’ın kurtlarını gördüğü anda yüzündeki anlam değişiverdi. Tüm çocukluğunu ormanda bu tür hayvanlarla oynayarak ve onların yumuşacık kürklerine sarılıp uyuyarak geçirmişti. Şimdi ise bunu yeniden yapmak için sabırsızlanıyordu. “Bana iki kurt getirmişsin!” diye haykırdı, küçük bir kız çocuğunun şaşkınlığıyla. “Teşekkürler Leila!” dedi kızı öpücüklere boğarak.

“Aslında onlar Wodan’ın kurtları...” demeye çalıştı Leila ama Frenky Teyze’yi durdurmanın imkanı yoktu.

“Susamış olmalısınız, zavallı hayvancıklar. Size hemen iki kase su ve... dinlenmeniz için güzel bir

yastık getireyim... Bir de kemirmek için birkaç kemik. Kemik sever misiniz?”

“Hamura bulanmış kabak çiçeği kızartmasını tercih ederiz...” diye yanıtladı Kara, kuyruğunu sallayarak.

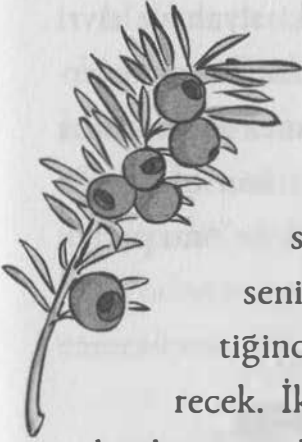
“O halde doğru yerdesiniz!” diye sevindi Franziska.

“Amma da cilveleştiniz Frenky Teyze...” dedi Elena şakayla. “Artık başlayabilir miyiz?!”

“Evet, elbette... Hemen dönerim kurtçuklarım!” diye fısıldadı ihtiyar kadın, hayvanlara göz kırparak.

Sonra Kız Kardeşlere yaklaşıp büyü için dikkatini topladı. Joyce’u büyüden kurtaracak iksir için gereken bütün malzemeleri hazırlamışlar ve şöminenin üstündeki rafa özenle dizmişlerdi. Altın kazan yerini çoktan almıştı ve tahta sehpa duran *Düzen Bozan Kız Kardeşlerin Kutsal Büyü Kitabı: Codex Magicorum*’da Leila’nın daha önce hiç görmediği bir sayfa açık duruyordu: Kadim Gözler Büyüsü.

“Franziska iksiri hazırlayacak,” diye açıkladı büyükanne deve, “ama büyüünün işlemesi için sihirli sözcükleri senin söylemen ve malzemeleri kazana senin atman gerekiyor. İşimiz bittiğinde Leila seni kız kardeşine götürecektir. İksiri onun köklerine dökerek ve böylece onu klorofil büyüünden sonsuza kadar kurtarmış olacaksın.”

“Hazırım,” dedi Wodan başını sallayarak. Ardından kepçeyi eline alıp şömineye yaklaştı. Elena parmaklarını havada kelebekler gibi oynatınca ateş yandı ve iksirin hazırlık süreci başladı.

İlk malzeme dört adet guarana⁵ meyvesiydi: Yuvarlak beyaz biçimleri ve göbeklerindeki siyah benekleriyle dört gözlü bir yaratığın göz yuvalarını andırıyordu. Kazana doğru yuvarlandıklarında süt gibi beyaz bir köpükte eriyip gittiler. Sonra sıra porsuk ağacının kırmızı ve zehirli meyvele-

⁵ Küçük kırmızı meyveli, yüksek dozda kafein içeren tropik bir bitki türü. (ç.n.)

rine geldi: Onlar da ortalarındaki siyah ve sivri tohumlarıyla bir timsahın gözlerine benziyorlardı. Guarana köpüğüne değer değmez ateş kırmızı renğinde su fişkırtarak patladılar. Son olarak da börülce⁶ tozu karışıma doğru kaydı ve onu parlak siyah renge boyadı.

---

6 Baklagiller familyasından fasulyeye benzeyen bir bitki. (ç.n.)

KADIM GÖZLER BÜYÜSÜ

Malzemeler üç ayrı renkte uzun birer şerit oluşturarak birbirine harmanlandı, kepçenin ağır hareketleriyle beyaz, kırmızı ve siyah renklerden oluşan bir sarmal çizdi.

“Şimdi!” diye emretti büyükanne.

Wodan boğazını temizledi ve kız kardeşini kurtaracak olan sihirli sözcükleri söylemeye başladı.

*Düzen Bozan Kız Kardeşlerin
Kutsal Büyü Kitabı
CODEX MAGICORUM*

KADIM GÖZLER BÜYÜSÜ

*Gözlerindeki o koyu gölgeler,
korktuğunda seni uzaklara götürürler.
Ama gözlerime bak, korkma
yalnız kalmaktan en karanlık anlarda.*

Gözlerinin içinde yanan öfke,
 hapsediyor seni bir kafese.
 Eğri dallar dönüşüyor bir ele,
 tut elimi kaçalım ötelere.

Gözlerimde görüyorum değişmeni,
 ıpkı dalgaların köpükleri gibi.
 Önce küçük bir kız, sonra kadın, sonra bitki,
 beyaz tenin dönsün ışığa geri.

Kara topraklardaki köklerin,
 dönüşsün mutlu ayaklara.
 Kanın, etin, kemiklerin geri gelsin,
 yeşil özün dönsün kırmızıya,
 ay gözlü beyaz kardeşim,
 herkesten güzel olwersin.

Bu sözlerle birlikte iksir, kaynarken renk değiştirdi: Önce siyah, sonra kırmızı, derken beyaz ve en sonunda da harika bir altın sarısı rengini aldı.

“Termosu verin, çabuk!” diye bağırdı Frenky Teyze.

Elena'nın verdiği uzun ağızlı çelik şişeye, dumanı tütmeekte olan iksiri boşalttılar.

Franziska, ağzını büyük bir mantar tıpayla kapadığı şişeyi Wodan'a verirken sıkı sıkı tembih etti: “Bunu Joyce'un köklerine soğumadan dökmelisin.”

“Gidelim, seni kız kardeşine götüreyim!” dedi Leila, uçmaya hazırlanarak. Ancak birdenbire arkasında vahşi bir hırlama duydu. Kara ile Gri ayağa kalkmış, sinirli sinirli havayı kokluyorlardı.

“Bela geliyorum demez!” dedi Frenky Teyze.

Primrose'un zili çaldı.

“Kimseyi bekliyor muydunuz?” diye sordu Wodan.

“Hayır...” diye yanıtladı endişelenen Kız Kardeşler.

Zil yeniden çaldı, bu kez daha ısrarcıydı. “Belki de bir şeyini unutmuş bir müşteridir...” diye mırıldandı büyükanne.

“Hayır. İki adam var,” dedi Gri, havayı koklayarak.

“Peki bizden ne istiyorlar?” diye sordu Franziska. Yanıt anında geldi.

“Polis, açın kapıyı!” diye emretti bir ses.

“Polis mi?” diye tekrarladı büyükanne Erminia.

“Kapıyı açmazsanız bunu biz yapmak zorunda kalacağız,” diye tehdit etti ikinci ses.

“Gidip ne istediklerine bakalım. Siz Leila ile arka kapıdan çıkıp Joyce’a gidin. Diğerleri gözcü olarak Primrose’da kalsın.”

“Baş üstüne büyükanne!” diye itaat etti Leila ama arkadaki kapıya geldiklerinde orada da polislerin olduğunu gördüler. Etrafları sarılmıştı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Wodan.

“Saklanalım!” diye onu susturdu Leila, adamı bodruma inen merdivenlere doğru iterek.

O arada büyükanne de ön kapıyı açmış ve karşısında son derece sinirli iki polis memuru bulmuştu.

“Siz Bayan Erminia mısınız?” diye sordu memur Wilson.

“Evet, benim.”

“Torununuz Leila Blue ile ilgili bir emir aldık. Onunla birlikte karakola gelmek zorundasınız.”

Memurun kendi adını söylediğini duyan Leila, bembeyaz oldu. Büyükannesi sordu: “Torunumdan ne istiyorsunuz?”

“Onu Joyce Q’nun kaybolmasıyla ilgili sorguya çekmemiz gerekiyor. Tanıkların ifadelerine göre onu sağ gören son kişi Leila olmuş.”

“Hangi tanıkların?” diye sordu büyükanne.

“Bu size açıklayabileceğimiz bir bilgi değil,” dedi diğer memur. “Şimdi torununuzu çağırın ve arabaya binin hanımefendi.”

“Leila, gitmemiz gerekiyor,” dedi Erminia. “Sen kötü bir şey yapmadın, o yüzden korkmanı gerektirecek bir şey yok. Wodan’ın iksiri soğutmadan kız kardeşine gitmesi konusunu Florian halleder.”

Leila korkuyla başını salladı. Seçeneği yoktu: Saklanır ya da kaçarsa, polisler onu bütün Primrose’da arardı. Üstelik Düzen Bozan

Salonu'nu bulmaları olasılığı da vardı ki, bu asla olmaması gereken bir şeydi.

“Tamam...”

“Merak etme, her şey yolunda gidecek. Ama sen büyükanne Erminia'nın yanında ol, anlaştık mı?” diye araya girdi Florian.

“Anlaştık,” diye yanıtladı Leila. Sonra arkadaşlarına arkasını döndü ve heyecan içinde büyükannesinin yanına gitti.

Ivy Bullitpot karakolun önündeki bankta, dişi aslanların avdan dönmesini bekleyen bir erkek aslanın sessizliğiyle oturuyordu.

Batmakta olan güneş, Londra sokaklarını altın renkli ışığıyla kaplıyordu. Az sonra dünyadaki bütün cadılar kötünün iyiye, düzenin düzensizliğe karşı kazandığı zaferi kutlayacak, katil pençeleri Kıymıksız'ın üstüne inecek ve asilerin öyküsü sonsuza kadar kapanmış olacaktı.

Polis ekibi karakolun önüne yanaşarak Leila ile büyükannesini indirdi, sonra günün son saatlerinde-

ki trafikte yeniden kayboldu. Joyce'un kaybolmasıyla ilgili Leila'yı ihbar etmek, harika bir fikir olmuştu. Polis memurları, onun sorun yaratmaktan başka bir işe yaramayan cadılar ordusunun yapamadığını başarmışlar, Leila'yı gizlendiği yerden uzaklaştırmışlardı. Küçük kız birazdan yapayalnız kalacak ve kaçacak yer bulamayacaktı. İşte o zaman da Ivy, son ve öldürücü saldırısıyla duruma el atacaktı.

“Endişenizi anlıyorum hanımefendi ama Leila'nın yalnız başına sorgulanması gerekiyor. Onun ifadesinin başkasının varlığıyla etkilenmesine izin veremeyiz,” diye kibarca açıkladı komiser Zimann.

“Yalnızca onun yanında kalmak istiyorum,” diye vurguladı büyükanne.

“Onu burada, dışarıda bekleyebilirsiniz. Biz Leila'nın ifadesini alalım, sonra eve dönersiniz,” diye onu rahatlatmıştı Zimann.

Büyükanne boyun eğdi. “Burada kalacağım karman çorman saçlım,” dedi kızın siyah saçlarını karıştırarak.

Leila, kaygılı bir öpücükle büyükannesiyile vedalaştı ve sorgu odasına doğru komiseri izledi.

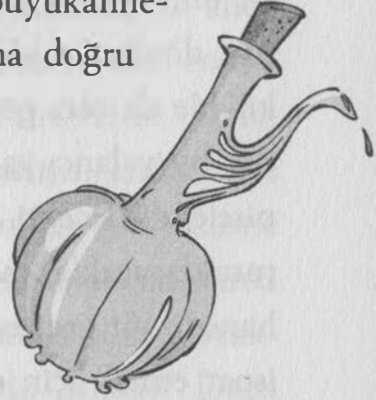
“Joyce Q davasıyla ilgili dosyayı alayım; görmem gereken bazı fotoğraflar var. Sen beni burada bekle,” dedi komiser ve içeride küçük bir

masa, bir lamba ve iki sandalye olan küçük odanın kapısını açtı. “Meyve suyu ister misin?” diye ekledi ardından.

“Hı hı” diyerek başını salladı Leila. Saatlerdir midesine bir şey girmemişti.

“Tamamdır!” diye gülümsedi Zimann, sonra kapıyı kapayarak küçük kızı o dar odada yalnız bıraktı.

Leila penceresi olmayan duvarlara baktı ve kendini tuzağa düşmüş gibi hissetti. Komisere ne anlatacaktı? Tabii ki şu ‘gerçekçi hikayelerinden’ birini anlatamazdı. Zimann ona inanmazdı. Ama gerçeği de söyleyemezdi. Joyce’un, Londra’nın

en ünlü gazetecilerinden biri tarafından sarmaşığa dönüştürüldüğünü ona nasıl açıklayabilirdi ki? Ne de olsa gerçek buydu! Ne söylerse söyleyin, bir yalancı ya da daha kötüsü bir deli olarak nitelendirilecekti... Ya o zaman ne olacaktı? Onu tutuklayacaklar mıydı? Kalan günlerini bir hapis hanede mi geçirecekti? Ama o masumdu! Bunu ispat etmek için ne yapabiliyordu? Bunları düşündükçe içindeki umutsuzluk da giderek büyüyordu. Çıkış yolu göremiyor, kimseden yardım isteyemiyordu. Gözlerini kapayıp kendini oradan uzakta, bambaşka bir yerde buluvermeyi çok isterdi, tıpkı yaşamı tehlikede olan Joyce'un onu çağırdığında yaptığı gibi... Dur bir dakika! Şimdi de benim hayatım tehlikede! diye düşündü Leila. Belki birine telepatik mesaj gönderebilirim... ama kime? Şu an bana ne büyükannem ne de diğer Kız Kardeşlerim yardım edebilir çünkü o zaman bir Büyüsüz tarafından maskeleri düşürülmüş olur ki, böyle bir şey asla olmamalı... Leila kendini bir uçurumun kenarındaymış gibi hissediyordu, san-

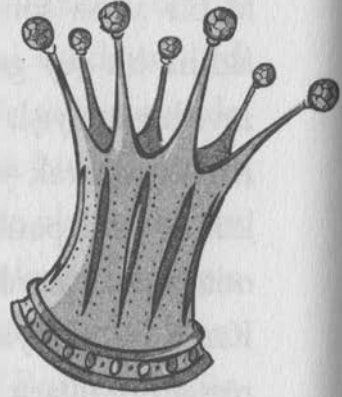

ki bir adım sonra aşağı yuvarlanacaktı. O anda aklına bir şey geldi: Onu bu uçurumdan mucizevi bir atlayışla götürebilecek biri vardı! Gözlerini kapayarak yoğunlaşmaya çalıştı. Daha önce kimseye telepatik mesaj göndermemişti ve kimse ona bunun nasıl yapıldığını anlatmamıştı. Sanki Kız Kardeşleriyle sihirli bir çember oluşturacakmış gibi kollarını açarak fısıldadı: “İmdat!” Daha birkaç gün önce tanıştığı iki arkadaşını çağırdı... Ama sesi hedefine ulaşamayacak kadar zayıftı ve Leila’yı dünyada her şeyden daha çok seven bir cadı onu duymamış olsaydı, kaybolup gidecekti. Bu, on bir senedir tutsak olan bir cadıydı.

Merlin irkilerek uyandı ve kışlanın buz gibi zemininde duran sıcak kalpaktan dışarı yuvarlandı. Hipnotize olmuş gibi havayı kokladı. Yanılıyor olamazdı; biber ve menekşe karışımından oluşan bu kokuyu binlercesi arasından tanırdı: cadı kokusu! Oralarda bir yerlerde gizli bir cadı vardı, bundan emindi. Ve nerede bir cadı varsa, ora-

da tırnaklarla yapılan eşsiz kaşımalar da var demekti! Dikkatle çevresine bakındı. Brosius ile diğer kuğular saatlerdir uyuyordu ve kimse bir şey fark etmemişti. O sihirli kokunun önderliğiyle parmak uçlarında odadan çıktı ve kendini açık havada buldu.

Koku, Karbeyaz'ın görkemli konutuna kadar devam ediyordu. Merlin, soğuğa göğüs gererek onu izledi ve gizlice Buzlar Şatosu'na girdi. Büyük bir avluyu sessizce geçti, kenarlarındaki parmaklıkları dikitlerle sarkıtlardan oluşan uzun saydam merdiveni çıktı ve üst kata açılan geniş salondan devam etti. Sessiz adımlarla ilerlediği upuzun koridorun sonundaki daha küçük merdiven, ıslıl ıslıl parlayan buz sarmallarıyla dar bir kuleye doğru uzanıyordu. Merlin nefes nefese sonuna kadar çıktı, milyonlarca dik ve kaygan basamaktan sonra kulenin tepesinde cadıyı buldu.

Çok güzel bir kadındı; upuzun siyah saçlarındaki kırağılar, inci taneleri gibi duruyordu. Gözleri kapalıydı; dudakları morumsu, yüzü ise bir hayaletinki kadar solgundu. Ölmüş gibiydi ya da uzun zamandır uyuyordu ancak elleri uyanıktı. Görünmeyen bir varlığa doğru uzanmıştı ve sanki onun ellerini, sihirli çember oyununu oynamak için tutuyordu. Merlin ona baktı; tırnakları Joyce'un tırnakları gibi uzun ve sivri değildi ama yine de cadı tırnaklarıydı. Kendini kaşıtmak için ona doğru yaklaştı ama parmaklarına birkaç santim kala, gizemli kadının altındaki karlardan birdenbire beyaz böcek sürüsü havalandı. Bunlar buzdan yusufçuklardı ve elmas gibi parıldıyorlardı. Bıçak gibi keskin kanatları, zavallı kedinin bir kulağının ucundan minik bir parça koparıverdi. Merlin korkuyla geriye doğru sıçradı. Elmas yusufçuklar kadının bedenini kapladı ve onun tüm gücünü emdi. Sonunda kadın kollarını indirmek ve ellerini açmak zorunda kaldı. Böcekler daha sonra Merlin'e saldırmaya hazırlandı ama o, kedi-

lerin çoğunlukla yaptığı gibi çoktan ortadan yok olmuştu.

“Yakarışımı dinleyin kurt kardeşlerim. Leila’nın sizin yardımınıza ihtiyacı var ama isteği, size ulaşamayacak kadar zayıf. Benim sesime itaat edin ve Kıymıksız’ı kurtarın.” Son gücüyle tutsağı düşünmeyi başarabildi, sonra da bitkin bir halde buz gibi soğuk ve hareketsiz bir uykuya daldı.

“İşte geldim sevgili Leila. Hazır mısınız?” diye sordu komiser Zimann, sorgu odasına girerken.

Leila, birilerinin telepatik mesajını duymuş olması umuduyla gözlerini yeniden açtı... Ne olursa olsun, artık çok geçti. Komiser oradaydı ve yapabileceği en iyi şey o meyve suyunu içmek ve Joyce Q ile ilgili belgelerdeki fotoğrafların onu fazla zor durumda bırakmayacağını ummaktı.

“Evet,” diye yanıtladı, kaderiyle yüzleşmeye karar vererek. Masaya oturdu ve komiserin ellerinin boş olduğunu gördü: Ne meyve suyu vardı ne de belgeler.

“Ne cesur bir kız...” diye tısladı Zimann, tehditkar bir şekilde yaklaşarak. “Hiçbir şeyden korkmuyorsun, öyle değil mi?”

Leila'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Komisere korkunç bir şeyler oluyordu: Seyrek ve kır saçları, küt kesilmiş gür ve ateş kırmızısı saçlara dönüşüyor, bacakları giderek bol gelen pantolonun içinde incelip uzuyor, elleri küçülüyor, yüzü ise Ivy Bullitpot'un sinsi ifadeli yüzüne dönüşüyordu!

“Yoksa kötü cadıdan korkuyor musun?” diye pis pis sırttı Ivy.

“Zimann nerede?”

“Onu uyuttum. Biliyor musun, çok yorgundu,” dedi Ivy, ellerini Leila'ya doğru uzatıp tırnaklarıyla kızı okşayarak. “Ve sen de şekerim, bunca maceradan sonra bitkin düşmüş olmalısın. Baksana yüzün ne kadar bezgin... Biraz uyumak istemez misin? Belki de... sonsuza dek dinlenmek istersin! *Puahahaha!*”

Ivy bir sihir mırıldandı: “Gel ey yılan, boğazına dolan!” O anda tırnaklarıyla vurduğu masanın

üstündeki lamba, bir boa yılanına dönüştü. Sü-
rungen, zavallı küçük cadının boynuna dolanarak
onun umutsuz çılgınlığını boğdu... ancak karakolun
koridorunda çok daha savaşçı bir, hatta iki vahşi
uluma yankılandı!

Daha sonra olanları Leila çok iyi anımsaya-
mayacak, Ivy ise asla unutmayacaktı: Sekiz tüylü
ayak, kurşun gibi üzerine atıldığı gazeteciyi yere
yapıştırdı, iki salyalı ağız vahşice ulumaya başladı.
Kötü kalpli cadı bir elini yılanına doğru uzatmayı
başardı ve onu saldırganlarına doğru fırlattı.

“Gri! Kara!” diye haykırdı Leila, boanın kıska-
cından kurtularak.

“*Sgfggkafh!*” diye homurdandı Kara, kızın
boynuna dolanan boa yılanına dişlerini geçirerek.
İki kurt, yılanı iki ucundan tuttu ve onunla Ivy’yi
sımsıkı bağladı. Kötü cadı ise bu düğümün içinde
başka bir büyü söyleyecek zamanı bulamadı.

“Sakın kaçırmayın!” diye emretti, arkalarından
gelen ahenkli bir ses. Leila, kurt arkadaşlarının ar-
kasından Joyce Q’nun ortaya çıktığını gördü.

BÖLÜM 10

* * *

“Hadi kurtlar!” diye bağırdı büyükanne Erminia, odada coşkuyla zıplayarak.

“Kurtlar karakolu ele geçirdi!” diye haykırdı memur Wilson, dehşet içinde.

“Bu kurtlar benimle birlikte. Tehlikeli değiller, burada tehlikeli olan tek şey, işte bu kadındır,” dedi Joyce, Ivy’yi işaret ederek. “Beni o kaçırdı, ortadan kaybolmamın tek suçlusudur. Leila Blue masumdur ve ben buna şahitlik etmeye hazırım.”

Boa yılanı, masa lambasına dönüşmüştü, Ivy ise onun telleri ve zemberekleri arasında bir sucuk gibi yatıyordu. Memur Wilson şaşkın şaşkın çevresine bakındı. “İyi de komiser nerede?”

Koridorun sonundan boğuk bir homurtu duyuldu. İki nöbetçi, süpürge odasının kapısını açınca, ağız tıkanmış ve salam gibi bağlanmış komiser Zimann dışarı yuvarlandı. Nöbetçiler ağızındaki tıkacı çıkarınca adam bağırdı: “Yakalayın şu gazeteciyi!” Ivy hemen azami güvenlik önlem-

lerinin alındığı bir hücreye kapatılırken Joyce da ifadesini veriyordu.

Leila, büyükannesinin kollarına doğru koştu. “Leila! İyi misin?”

“Evet, iyiyim büyükanne ama çok korktum...”

“Gel buraya karman çorman saçlım. Şimdi sakinleş. Kötü şeyler geride kaldı,” dedi büyükannesi, kocaman ve yumuşacık kollarında onu sallayarak.

“Joyce olmasaydı şimdi ölmüş olacaktım,” diye hıçkırdı küçük kız.

Büyükannesi ona daha sıkı sarıldı. “Joyce, burada olmasını sana borçlu. Onu affetme ve görevini sonuna kadar götürme yürekliliğini gösterdin. Sen onun hayatını kurtardın, o da senin hayatını.”

Leila ağlamayı bırakarak kocaman gri gözleriyle büyükannesine baktı. Onun, *bizim görevi seçmediğimizi, aksine görevin bizi seçtiğini* söylediğini anımsadı ve bu hikayenin bütün parçalarının,

BÖLÜM 10

tıpkı rüzgarın okşadığı bir salkım söğüdün dalları gibi garip, gizemli, karmaşık ve ahenkli bir resim oluşturduğunu gördü.

“Siz sanatçılar kesinlikle tuhafsiniz, diğerleri gibi davranamazsınız. Hayır! Siz farklı olmak zorundasınız! İyi ama vahşi hayvanların şehirde kaç tane kazaya neden olduklarını biliyor musunuz? İki kurdu, iki küçük köpekmiş gibi etrafta dolaştırmak kimin aklına gelir?” diye homurdandı memur Wilson, Leila'nın bırakılması için hazırlanan belgeleri damgalayarak.

“Gözlerimi kurtlarımdan ayırmayacağıma ve çok dikkatli olacağıma dair size söz veriyorum, memur bey,” diye onu rahatlattı Joyce. “Ama siz

de bana Ivy Bullitpot'u uzunca bir süre hapis-
hanede tutacağınıza dair söz verin," diye ekledi
Leila'ya bakarak.

"Hiç endişelenmeyin hanımefendi. İfadeniz-
den sonra Ivy için kaçış yok. Doğrudan hapis-
haneyi boylayacak."

Leila ile Joyce, rahatlamış bir halde birbirlerine
baktılar.

"O halde serbest miyiz? Gidebilir miyiz?" diye
sordu Leila.

"Evet, serbestsiniz," diye yanıtladı polis memuru.

Joyce karakoldan çıktı ve sanki daha o an doğmuş
gibi sabahın mavi havasını içine çekti. Wodan si-
hirli iksiri köklerine boşalttığında, sarmaşıkların
alevlere dönüştüğünü hissetmişti. Bedeninin geri
dönüşü yavaş yavaş olmuş, alevler içindeki dallar
aralarında birleşerek ayakları, bacakları, karnı, boy-
nu, kolları ve başı oluşturmuş, son bir parlamayla
erkek kardeşinin şaşkın bakışlarını aydınlatmıştı.
Her şey sönüp gittiğinde de ortaya yeni bir Joyce

ÖZGÜRLÜĞÜN SESİ

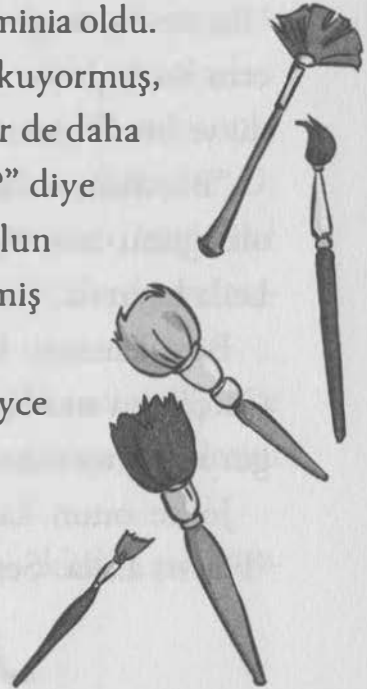
çıkmişti. Yeni ayaklarıyla hemen Wodan'a doğru koşmuş, yeni kollarıyla ona sımsıkı sarılmış ve yeni sesiyle sormuştu: "Beni nasıl buldun?"

Adam ona Leila'nın cesaretini ve yüce gönüllülüğünü anlatırken, Joyce da yüreğinin yenilediğini, onun daha sıcak ve kötülüklerden arınmış olduğunu hissetmiş ama bunun nedenini Leila'yla yeniden karşılaşınca kadar anlamamıştı. Şimdi ona yeni gözleriyle bakarken neler olduğunu anlamaya başlıyordu ama farklı bir cadı olduğundan emin olmasını sağlayan büyükanne Erminia oldu.

"Şimdi sana hava mis gibi kokuyormuş, insanlar çok mutluymuş, renkler de daha parlakmış gibi geliyor, değil mi?" diye sordu Erminia, Joyce'un karakolun önündeki adı meçhul yola dikilmiş büyülenmiş bakışlarını görerek.

"Evet, aynen öyle!" dedi Joyce şaşkınlıkla.

"Bana da olmuştu. Bir sevgi sayesinde yüreğimizi dondu-

ran buz çözüldüğü gün, asi cadılar olarak hepimize aynı şey olmuştu.”

“Bu olağanüstü bir duygu; tıpkı çok uzun bir süre nefessiz kaldıktan sonra yeniden nefes almaya başlamak gibi...” dedi Joyce sevinçle. Derken bir damla gözyaşı yanağından aşağı indi ve kristalimsi bir ses çıkararak eline düştü. Joyce parmaklarını açtı ve binlerce minicik gökkuşağı saçan saydam bir taşın parladığını gördü.

“İşte!” diye gülümsedi büyükanne Erminia. “Bu senin yüreğindeki kıymıktı. Sen doğduğunda onu Karbeyaz koymuştu. Bugün o kıymık çözüldü ve bir elmasa dönüştü.”

“Büyükanne, sen şimdi Joyce’un iyi bir cadı olduğunu mu söylemek istiyorsun?” diye sordu Leila hayretle.

Büyükannesi başını evet anlamında salladı. Gerçekten sıradışı bir şey yapmış olan torunuyla gurur duyuyordu.

Joyce onun karman çorman saçlarını okşadı. “Hayır, Leila. Sen beni bir iyi cadıya dönüştür-

dün. Bugüne kadar kimse benim için bu kadar güzel ve zor bir şey yapmamıştı.”

Joyce bunları söylerken gözyaşından doğan elması Leila'nın ellerine bıraktı. Elmas şimdi küçük cadının parmakları arasında ışıldıyordu. Leila ona bakarken, o macera boyunca yaşananları düşündü. Daha sadece bir ay önce Joyce ile tanışmayı hayal ederek onun parçasını çalışıyordu. Derken hayali gerçekleşmiş ama Joyce'un cadılar kraliçesi olduğunu ve kendisini öldürmek istediğini öğrenmişti. Daha sonra onu bir hava savaşında bozguna uğratmış ve son olarak da klorofil büyüünden kurtararak iyi bir cadıya dönüşmesini sağlamıştı. Düşündükçe olanaksızmış gibi geliyordu: O, daha yeni kabul edilmiş küçük bir cadı, böylesine büyük bir işi becermişti. O kadar mutlu ve şaşkıncı ki konuşamıyordu.

“Burada kutlanması gereken iki cadı var!” diye haykırdı büyükanne, torununun düşüncelerini tahmin ederek.

“Ve doyurulacak iki kurt!” diye ekledi Kara. Böy-

lece cadılar, kurtlar ve elmas; gezerek, kuyruk sallayarak ve parlayarak Primrose'a doğru yola koyuldu.

Bu arada grubun geri kalanı Düzen Bozan Salonu'nda Leila'nın dönüşünü bekliyor ve o gece olanları anlamaya çalışıyordu.

“Kurtları biraz oynasınlar diye bahçeye çıkar-mıştım. Birdenbire mermerden heykeller gibi taş kesildiler,” diye anlattı Frenky Teyze. “Oysa etrafta kimse yoktu. Sonra mucizevi bir sıçrayışla bahçe kapısının üstünden atlayarak kaçtılar ve kudurmuş gibi koştular. Nereye gittiklerini soracak zamanım bile olmadı.”

“Biz onların Ivy'nin bahçesinin önünden geçtiklerini gördük,” diye araya girdi Florian. “Deli gibi koşuyorlardı, onları izleyince karakola geldik.”

“Bütün bu olanlar çok tuhaf,” diye düşündü Wodan. “Gri ile Kara, yalnızca efendilerini dinlerler, yani beni ve Joyceline'i...”

“Tabii eğer...” diye söze karıştı Elena... Ama sözleri Leila'nın gelişiyile kesildi.

İlk görevinden dönen küçük cadı, Düzen Bozan Salonu'nun görüp görebileceği en neşeli karmaşayı yarattı. Devi kucaklayan cadılar, kurtları kucaklayan

cadılar, Büyüsüz'ü kucaklayan cadılar ve cadıları kucaklayan cadılar. Öpüşmelerden, kucaklaşmalardan ve kuyruk sallamalarından oluşan patırtı, Leila'nın Joyce'un hediye ettiği elması göstermesiyle kesildi. Müthiş bir alkış koptu, ardından sözü büyükanne aldı: "Bu elmas senin ayak bileğinin en değerli halhalı olacak."

Frenky Teyze, cadı şapkasını çıkararak içine saf altından bir tel koydu. Sonra Leila'nın elinden aldığı elması da onun içine attı. Elena *Codex*'te yeni bir sayfayı açarken, diğerleri de çember oluşturmuyorlardı.

"Geleneğe göre sihri, özgürlüğüne kavuşturulan cadı söyler," diye açıkladı Elena, kitabı Joyce'a uzatarak.

Joyce boğazını temizledi ve bir flütün sesi kadar tatlı bir şarkıya başladı.

*Düzen Bozan Kız Kardeşlerin
Kutsal Büyü Kitabı
Codex Magicorum'dan*

ÖZGÜR BÜYÜ

*Kimi der ki, insanı bir yere götürmez düşler
ve avuç içinde yazılıdır kader.*

*Boş ver, denemeye kalkışma, çünkü derinde en derinde
yapabileceğin bir şey yoktur, dünya böyle döner.*

*Kimi yalnızca görülene inanılacağını söyler,
cadılarınkinden de soğuktur bunu söyleyen yürekler.
Büyü, hayal kurmayı bırak, çünkü derinde en derinde
yapabileceğin bir şey yoktur, dünya böyle döner.*

*Kimsenin değiştiremeyeceği şeyler hep dillerinde,
biz seslerin ötesine uçarız şarkı söylemenin sevinciyle!
Ve şarkılarımızdaki en derin aşkın büyüü,
bulaşıcı bir düş gibi değiştirir dünyanın tümünü!*

ÖZGÜRLÜĞÜN SESİ

Joyce'un sesi, yeni açan bir çiçeğin sihirli kokusu gibi bir süre havada asılı kaldı, ardından Leila'nın hayatı boyunca unutamayacağı olağanüstü bir gülümsemeye çözülüp gitti.

Leila, en sevdiği şarkıcının onun için bir büyü yapacağını hayal bile edemezdi! Üstelik bu sıradan bir şey de değildi, ayak bileğindeki halhalla-
rın en değerlisini oluşturacak olan büyüydü.

Ona göre bu çok büyük bir armağandı. İlk cadılık görevini yerine getirmek için yaşamak zorunda kaldığı onca zorluk ve korkunun karşılığını en şaşırtıcı şekilde almıştı.

Mutluydu, çünkü önceleri ona olanaksızmış gibi gelen bir şeyi başarmıştı. Tıpkı babasının söylediği gibi!

Frenky Teyze'nin şapkasının içindeki altın tel, flütün ezgisiyle büyülenmiş bir yılan gibi kıvrıldı, elmasa dolanarak bir halhal şeklini aldı ve zeminde tıngırdarak kayıp, herkesin şaşkın bakışları altında Leila'nın ayak bileğine dolandı.

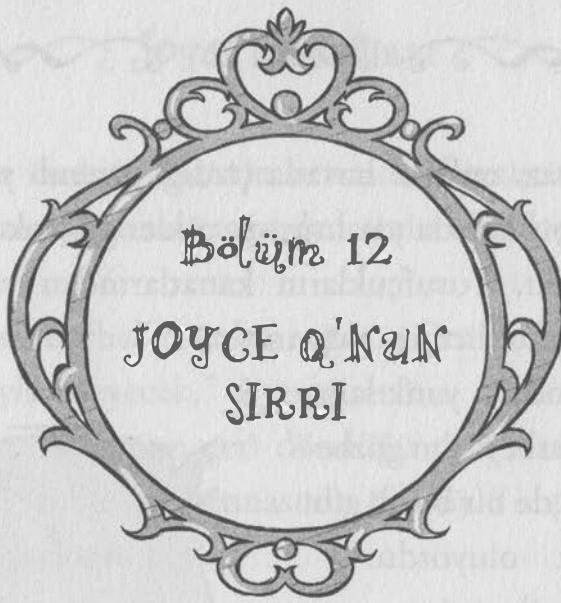

BÖLÜM 11

Joyce duygulanarak Leila'ya baktı ve bütün Düzen Bozan Kız Kardeşlerin düşünmekte olduğu şeyi söyledi: “Annen burada olsaydı, dünyanın en mutlu cadısı olurdu...”

Elmas yusufluklar, binlerce merminin çıkarabileceği keskin bir sesle kanatlarını titreterek küçük sarmal merdivenden aşağı doğru ok gibi atıldılar, Karbeyaz'ın yanına geldiklerinde durdular, onun sarı saçlarının üzerinde havada asılı saydam bir bulut oluşturdular.

Buzdan tahtının üstünde oturan imparatoriçe, uykusuzluktan fal taşı gibi açık gözleriyle kıpırtısız geceyi dikkatle inceliyordu. Mavi gözlerini çevirerek sordu: "Neler oluyor?"

Sürüden ayrılan beş böcek dönmeye başladı.

BÖLÜM 12

Karbeyaz, onların havada çizdiği gizemli yörüngeleri bir kağıda yazılmış sözcükler gibi okumayı biliyordu. Yusufçukların kanatlarından yayılan huzursuz edici ses şatonun salonlarında yankılanırken, Karbeyaz'ın gözbebekleri de bir bıçak gibi incecik oluyordu.

Nöbetçilerinin mesajı gayet açıktı: Şatoda bir davetsiz

Joyce Q'NIN SIRRI

misafir vardı ve kulenin sırrını keşfetmişti. Bunu kimseye açıklamayacağından emin olmak gerekiyordu.

“Bana derhal kuğuları çağırın. Biri bu hakareti hayatıyla ödeyecek,” diye emretti.

Beş yusufçuğun geri döndüğü sürü sırayı sıklaştırdı ve bir kar fırtınasının öfkesiyle kuğuların kışlasına doğru uçtu.

Joyce gözlerini, hâlâ yanmakta olan şöminenin sıcak ışığıyla aydınlanan zemine doğru indirdi. “... Ve eğer annen burada değilse, bunun tek suçlusu benim,” diye mırıldandı utanç içinde.

Leila ne söyleyeceğini bilemiyordu. Diğerlerinin de dilleri tutulmuştu. Düzen Bozan Salonu’na fırtınadan önceki sessizlik çökmüştü... Ve bu bir itiraflar fırtınasıydı.

“Leila,” diye yeniden söze başladı Joyce, sessizliği bozarak. “Sen benim hayatımı kurtardın ve bana kardeşim Wodan’ın sevgisini geri verdin.” Sonra Erminia ile arkadaşlarına döndü. “Siz de

beni bir kız kardeş gibi kabul ettiniz ve bana güvenciniz. Üstelik bunu hak etmemiştim çünkü cadıların en kötüsü olmuş ve hataların en büyüğünü yapmışım.”

Joyce, yeni bir ışıkla parlayan yeşil gözlerini Leila'ya doğru kaldırdı. “Ama bunu hâlâ düzeltebilirim çünkü annen ölmedi küçük cadı. Ben onu öldürmedim. Son darbeyi indirmeden önce Karbeyaz beni durdurdu.”

Büyükanne Erminia, hayalet gibi bembeyaz olan torununun elini tuttu.

“Ö-öyleyse ona ne oldu?” diye kekeledi Leila.

“Karbeyaz, anneni kendi elleriyle öldürmek istiyordu, o yüzden nöbetçilerine onu Buzlar Şatosu'na götürmelerini emretti. Ama sonra Karbeyaz'ın bile beklemediği bir şey oldu: Böcekler Grace'in bedenini bulduklarında onun iyi yüreğinin enerjisini emerek çoğalmaya başladılar. Onlar çoğaldıkça Grace giderek zayıflıyordu. Sonunda bedeni sonsuz sayıda yusufçuktan oluşan bir bulutun ardında yok oldu. Uçarak onu götürdüler.”

“Yani kızımın yaşıyor olabileceğini mi söylemek istiyorsun?” diye haykırdı büyükanne Erminia.

“Sanırım evet. Ve eğer öyleyse, şu anda sihirli yaratıkların en güçlüsü ve en zalimi tarafından Buzlar Şatosu’nda tutsak,” diye doğruladı Joyce.

Leila büyükannesinin elini acıtacak kadar sıktı.

“Bu, kurtların gizemini açıklıyor,” diye söze girdi Elena duygulanarak. “Grace’in doğal yeteneği hayvanlarla konuşmaktı. Leila telepatik mesajı gönderdiğinde kurtları yardıma çağıran herhalde oydu.”

“Bunu biliyordum!” diye sevinçle bağırdı Leila. “Yüreğimin derinliklerinde bunu biliyordum! Her korktuğumda, her mutlu olduğumda, kendimi yalnız hissettiğimde, o yanımdaydı. Pastane-nin aynasında, Apollo Tiyatrosu’nun sahnesinde ve bu gece, telepatiyle yardım istediğimde. An-nem beni asla terk etmedi.”

Annesinin, böcekler bulutunun esiri olarak buzdan yapılmış bir şatoda on bir senedir esir olduğunu düşündü. Sevgisinin sıcaklığıyla bir ca-

dının kalbini kötülüklerden özgür kılan ilk cadı, şimdi en çaresiz soğuşun içinde tutsaktı.

Ama yokluğunda bu sıcaklık çoğalmıştı, ayrıca cadıların en güçlüsü şimdi asiler takımındaydı. Yanlarında Joyce olduğu müddetçe bütün görevlere, hatta sihirli imparatoriçeye bile meydan okuyabilecek kadar güçlülerdi.

Küçük cadı Kız Kardeşlere baktı, onların gözlerinde de aynı coşkulu kararlılığı görünce yüksek sesle konuştu: “Annemin yeri burası, Kız Kardeşlerinin yanı. Onun büyüü hiçbir zaman sönmedi. Ölümü ise sadece korkunç bir sessizlik. Sanırım artık saklanmayı bırakmamızın zamanı geldi; ortaya çıkmalı ve gerçekten karmaşık bir şeyler yapmalıyız!”

Erminia, Elena, Franziska ve Joyce, bakışlarını yürekli küçük cadıya çevirdiler ve el ele tutuşarak sihirli çemberi oluşturdular. Ancak bu kez gözlerini kapamadılar. Karşılıklı bakışmaları hepsinin yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Aynı anda soluk aldılar, bir ağızdan ve ahenkli bir sesle İlk Cadı

İçin Büyü'nün son satırlarını söylediler: "Yüreğimizdeki sıcaklık bizi özgür kılar, dostluğumuz ve düzensizliğimiz sonsuza kadar!"

ÜÇÜNCÜ KİTABIN
SONU

İÇİNDEKİLER

Giriş: Sivri şapka ile kalpak	9
1. Leila Blue'ya telepatik mesaj	17
2. Uç bakalım ufaklık!	27
3. Uğursuz büyü	37
4. GÜM! GÜM! GÜM!	43
5. Gizemli hediye	55
6. Güneş doğmadan önce	65
7. Gri ile Kara	81
8. Erguvani söğüt ağaçları bahçesi	95
9. Kadim Gözler Büyüsü	113
10. Tuhaf bir resim	127
11. Özgürlüğün sesi	141
12. Joyce Q'nun sırrı	153